

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ignite **MY HEART**

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KAT BAXTER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kat Baxter

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

İçindekiler

[Kalbimi Ateşle](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9 Sonsöz](#)

[Okuduğunuz için teşekkürler!](#)

[Handling His Briefs alıntı kitabından](#)

[Yazar hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://www.oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

kalbimi ateşle

TERSİNE BİR GRUMPY-SUNSHINE/CURVY **Kız Romantizmi**

Garrett

Felicity Greer kasabaya geri döndüğünde, tek bir planım var: ona kur yapmak, onu kazanmak, evlenmek. Kulağa yeterince basit geliyor, ama o bunu kolaylaştırmıyor. Birincisi, başka erkeklerle çıkmaya devam ediyor. Hiç ilgi duymadığını bildiğim erkeklerle. Neyse ki küçük bir kasabada yaşıyoruz ve haberler hızlı yayılıyor, bu yüzden randevu çok uzamadan onu bulabiliyorum. Evet, buna sapıklık diyebilirsiniz ama ben sadece iddiamı ortaya koyuyorum. Çünkü bu kadın yıllardır benim, sadece bunu fark etmesinin zamanı geldi.

Felicity

Garrett Whitmore, flört hayatımı mahvetmeyi hayatının misyonu haline getirmeden çok önce varlığımın baş belasıydı. Lisede bir süre arkadaşım ve gizli aşkımdı. Sonra en iyi arkadaşım ile çıkmaya başladı ve beni sadece ona ulaşmak için kullandığını öğrendim. Evet, bunu yüzüme söyleyemeyecek kadar iyi bir adamdı ama yine de benim sadece Belirlenmiş Çirkin Şişman Arkadaş olduğumu öğrenmek canımı yaktı. Onun kolay cazibesine daha önce bir kez kapılmıştım. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama aynı hatayı ikinci kez yapmamın imkanı yok...

OceanofPDF.com

Kalbimi Ateşle Kat

Baxter

Telif Hakkı 2023 Kat Baxter

Bu roman bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş kişiler, gerçek olaylar, yerler veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm Hakları Saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yazarın veya yayıncının açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Düzenleyen: Emily Beierle-McKaskle

Redaktör: Violet Rae

Kitap kapağı: [Cormar Kapaklar](#)

Kapak resmi: Shane Williams. [Eric Battershell Fotoğrafçılık](#)

Dijital yayımla ilgili olarak, okuyucu tarafından yapılacak herhangi bir yazı tipi boyutu veya boşluk değişikliğinin yazarın orijinal formatını değiştirebileceğini unutmayın.

✿ Vellum ile oluşturuldu

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

bölüm bir

GARRETT

Küçük bir kasabada yaşadığınızda, hayat tahmin edilebilir hale gelir. Her gün hemen hemen diğer günlere benzer. Kulağa sıkıcı gelebilir ama benim için mükemmel.

Ben çocukken, annem hastalanmadan önce, bize kendi çocukluğundan kalma en sevdiği kitabı okurdu: Richard Scarry'nin *Meşgul, Meşgul Kasaba*'sı. Her sayfada küçük bir kasabada olan şeylerden farklı sahneler vardır: insanlar alışveriş yapar, postalar ayrılır, trenler gelir. Bu bir çocuk kitabı olduğu için tüm "insanlar" hayvanlardan oluşuyor, ama bunun dışında Busytown her zaman Saddle Creek gibi hissettirdi. Küçük kasabamın mükemmel olduğunu bilerek büyüdüm. O halde neden başka bir yerde yaşamak isteyeyim ki?

Ayrıca, Saddle Creek, Teksas cennetten bir parça. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde kasabamıza gerçekten de ünlüler taşındı. Kardeşim Jess Munoz ile evlendi. Evet, *şu* Jess Munoz. Pop prensesi. Dünyanın herhangi bir yerinde yaşayabilir. Eğer o Saddle Creek'in mükemmel olduğunu düşünüyorsa, ben de öyle düşünüyorum.

İkincisi, ben bir itfaiyeciyim. İşimde yeterince heyecan yaşıyorum. İzin günlerimde rutini severim. Günün ne getireceğini bilmek hoşuma gidiyor. Ruthie's Diner'da her zaman mükemmel bir fincan kahve bulabileceğimi bilmek hoşuma gidiyor. Nash'in dünyanın en iyi ev yapımı şekerlemesini yaptığını ve bunu her zaman alabileceğimi bilmek hoşuma gidiyor.

Şeker Kavanozu'nda bir gün. Kasaba meydanındaki hırdavat dükkanında üzerinde çalıştığım herhangi bir proje için ihtiyacım olan her şeyin bulunmasını seviyorum.

Arkadaşım Jared birkaç yıl önce satın aldı ve adını "Bolts" koydu. Bir süredir dükkânın müdavimlerindenim. Ancak bir yıl önce bir tamirci satın aldıktan sonra ziyaretlerim arttı.

Bu sabah Jared yıpranmış ahşap tezgâhın arkasında duruyor, iri kollarını göğsünde kavuşturmuş. Dükkânın arka tarafına doğru bakıyor.

"Günaydın günışığı," diye takılıyorum tezgâha yaklaşırken. Jared yavaşça dönüp bana bakıyor. "Siktir git."

Genişçe gülümsedim. "Teşekkürler, koca adam."

"Çok hoş, değil mi?" Audrey tezgâhın arkasına doğru ilerlerken şöyle diyor. Başını yukarı kaldırıyor ve patronuna abartılı bir şekilde tatlı bir gülümseme veriyor.

Audrey tam bir "erkek fatma" dır ve alet gerektiren her şeyi tamir etme konusunda tam bir ustadır. Belli ki Jared'i kızdırıyor ama hemen her konuda herkese yardım ettiği için onu kovmak aptallık olur.

Jared'ın kalçasını kontrol ediyor. "Bu sabah köpründen yeterince çocuk geçmedi mi? Başka bir atıştırmalık ister misin?"

Kıkırdıyorum. "Bu güzel tesise gelmemin nedeni müşteri hizmetleri. Lavabom içeride mi? Bu yüzden mi aradın?"

Audrey başını sallar ve Jared'e bakar.

"Henüz lavabo yok. Sadece Felicity hakkında bilmek isteyebileceğinizi düşündüm," diyor.

Vücudum hareketsizleşiyor ve arkadaşşıma bakıyorum. "Ne olmuş ona?" Kahretsin, eğer evleneceğini söylerse, bütün günümü çizgi film izleyerek ve doğrudan kutudan dondurma yiyerek geçireceğim. Özellikle de kurabiye ve krema.

Jared sanki bu küçük bilgi kırıntısı hayatımı tamamen değiştirmiyormuş gibi kayıtsızca, "Geri taşındı," diyor.

"Buraya mı? Saddle Creek'e mi? Felicity'ye mi?"

Jared bana bakıyor. "İş yerinde kafana kiriş mi düştü? Ne dedim lan ben?"

Yavaşça nefes veriyorum. Eğiliyorum, ellerimi dizlerime dayıyorum ve burnumdan nefes alıyorum. Genelde oldukça sakın bir adamımdır. Sayamayacağım kadar çok kez Golden Retriever'a benzetildim ve bunun bir iltifat olup olmadığına hala karar veremedim. Hiçbir zaman ağabeyim Dane gibi huzursuz olmadım. Hiçbir zaman diğer ağabeyim Grady gibi huysuz olmadım. Genelde mutluyum ve hayattan memnunum.

"Panik atak mı geçiriyor?" Audrey soruyor.

"Biliyorsam ne olayım."

"Kendimi şu çok sallanan tuhaf, kısmen tüysüz köpeklerden biri gibi hissediyorum. Hani şu kulaklarını atkuyruğu yapmış gibi görünenlerden."

"Japon tepeli köpekleri," diyor Audrey. "Bu onlar için oldukça doğru bir tanımdı."

Sıkı bir kıkırdamayı zorluyorum.

"Teşekkürler." Audrey kaşlarını çatıyor. "Felicity kim?"

"Sıçıp batırdığı," diye açıklıyor Jared. "Lanet bir korkak gibi davranmayı bırakırsa bunu düzeltebilir. Sen bir itfaiyecisin, Tanrı aşkına. Öyle davran." Jared dükkânın arka tarafına doğru yürürken yanımdan geçip gidiyor.

Nefesimi tutup onun peşinden gidiyorum. "Buraya ne zaman geliyor? Nerede yaşayacağını biliyor musun? Ya da çalışacağını?"

Jared dönüyor ve ben ona çarpıyorum. "Sakin ol, Garrett. Tanrı aşkına, dostum. Bu konuda aptal gibi davranacağını bilseydim sana söylemezdim."

"Hayır. Bildiğim iyi oldu. Çünkü artık hazırlanabilirim. Ayaklarını yerden kesmek için mükemmel bir yol planlayabilirim."

Audrey mağazanın karşısından, "Bu iş sende Garrett," diyor. "Kasabadaki herkes seni seviyor. Tatlısın, komiksin ve çok seksisin."

Jared homurdanıyor. "İşinin başına Audrey. Sana müşterilerle flört etmen için para vermiyorum."

Ona gözlerini deviriyor.

"Kendini kontrol altına al, böylece her şeyi mahvetmezsin. Önümüzdeki yirmi yıl boyunca o kadın hakkında söylenip durmanı dinlemeyeceğim."

"Kathleen ikimize de yalan söyledi," diye açıklıyorum. "Eminim Felicity gerçeği , şansımızı denememiz için hazır olacaktır."

"Sen ne dersen de. Tek bildiğim, üniversiteye gittiğinde senden nefret ettiği."

"Çünkü o beni istedi," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Bu işi berbat edeceksin ve ben de seni dükkandan kovmak zorunda kalacağım." Jared arka taraftaki ofise doğru yürüyor ve kendine bir fincan kahve dolduruyor. İkincisini hazırlıyor, yanımdan geçip tezgâha gidiyor ve diğer fincanı Audrey'nin önüne koyuyor.

"Bunu berbat edemem J. Bu sefer bana bir şans vermeli." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bu kadını on beş yaşımdan beri seviyorum ve ilk seferinde onun için mücadele etmedim. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım."

"Sinirime dokunuyorsun," diye bağılıyor Jared. "Panik yapmayı bırak. Bu iş sende."

"Az önce her şeyi edeceğimi söyledin," diyorum.

Audrey, "Motivasyon konuşması yapmak senin uzmanlık alanın değil gibi görünüyor, big buy," diye gözlemliyor.

Jared cevap olarak homurdanıyor.

"Şükürler olsun, Kathleen sonunda Houston'a taşındı," diyorum tekrar tekrar görüştüğüm eski kız arkadaşım hakkında. Ve iyi ki kurtulmuşum. Yıllardır bana yalan söylediğini öğrendiğimde işim bitmişti. onunla sadece Felicity'ye sahip olamadığım için çıkmıştım. Kulağa korkunç geliyor, biliyorum ama çıkmaya başladığımızda on yedi yaşındaydım, yani o zamanlar mantıklı bir adam değildim.

"Yanan bir binaya gözünü kırpmadan koştuğunu gördüm. Bu nasıl oluyor da sana panik atak geçiriyor?" Jared soruyor.

Başımı sallıyorum. "Tamamen farklı. Yıllarca eğitim aldım ve pratik yaptım. Bu olduğunda ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Planı biliyorum."

"O halde bir plan yapın," diyor Audrey.

Başımı salladım. "Evet. Tamam. Bunu yapabilirim. Bir plan yapabilirim. "Bu da sana verdiğim tavsiyenin aynısı," diye Jared.

"Belki insanlara ters ters bakmayı ve hırlamayı bırakırsan seni dinlerler."

Audrey bir yudum aldığı kahve bardağının üzerinden patronuna bakıyor.

Bakışlarını ondan ayırıp tekrar bana bakıyor. "Sen bir itfaiyecisin. Kadınlar buna . Bunu kendi kullanın."

Yani, haksız değil. Kadınlar, özellikle biz dışarıda kamyonları yıkarken, itfaiye istasyonunun önünden geçebilmek için tüm egzersiz yollarını değiştiriyorlar. "Onu bir tur için istasyona gelmeye ikna edemezseniz, beni iş başında göreceğinden şüpheliyim."

"Bu kasabadaki kadınlar itfaiyeciler tarafından kurtarılabilmek için sürekli kriz sahneliyorlar. Kız kardeşin nişanlısıyla böyle tanışmamış mıydı?"

Daphne ve Fletch'in ilk karşılaşmalarıyla ilgili doğaçlama hayalleri engellemek için bir elimi kaldırıp gözlerimi kapatıyorum. "O sahnelenmemiştii. Kendini balkona kilitledi."

"Duyduğum kadarıyla çıplakmış."

Audrey sırtıyor. "Audrey, lütfen. O benim kız kardeşim."

Jared, gerçek bir kıkırdama olabilecek paslı bir ses çıkarıyor. "Demek istediğim, o geldi ve onu kurtardı ve gerisi tarih oldu. Onu yanan bir binadan falan kurtarmak zorunda kalacağın bir durum yaratmalısın."

"Bunun kundaklama olduğuna eminim."

Jared elini sallıyor. "Eminim bir şeyler düşünürsün." Bir fikrim olabilir.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

bölüm

iki

FELICITY

Saddle Creek, Texas'a geri döneceğimi hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayım. Yeni işimdeki ilk gününe geç kaldım. Aslında teknik olarak son beş yıldır çalıştığım işin aynısı ama artık Austin şehir merkezi yerine Saddle Creek'te çalışıyorum. Pencereden gördüğüm manzara alışık olduğum şehir manzarası olmayacak. Şimdi, küçük memleketimi çevreleyen yumuşak tepeler olacak. Austin'deki rahat ofis işimin böylesine küçük bir kasabaya taşınacağını kim düşünebilirdi ki?

Sanırım birlikte iki adam için çalışmanın karşılığı bu. Çalışmak için Austin'de kalmama izin verirdiler. Evet, şirketin sahipleri Hayes ve JD evlerine geri dönmeye karar verdiklerinde H & J Funds'ın merkezini resmi olarak Saddle Creek'e taşıdılar.

Asansörde durup üçüncü kattaki yeni ofisime çıkana kadar ayakkabılarımın uymadığını fark etmedim. Aslında aynı ayakkabılardı ama biri siyah, diğeri laciverti.

"Harika," diye mırıldanıyorum
kendi kendime. Artık bu konuda
yapabileceğim bir şey yok.

Ofisime doğru yürürken, burada başka kimsenin olmadığını fark ettim. Hiçbir yerde. Bu nasıl mümkün olabilir?

Saatimi görmek için kolumu eğiyorum, seyahat kupamdaki kahve pantolonumun paçasına dökülüyor. Çok erken ya da çok geç gelmedim, bu yüzden nerede olduklarını bilmiyorum. Belki de bilmediğim bir yerde bir toplantı vardır.

Tüm eşyalarımı masama koyduktan ve e-postalarımı kontrol ettikten sonra kimseyi bulabilecek miyim bakacağım. İsim levham zaten kapının üzerinde ve odanın kilidi benim için açık. Anahtarlarımı henüz almadığım için kullanışlı.

Kahvemi bıraktım ve boş yere pantolonuma bulaşan siyah damlacıkları silmeye çalıştım. Nefesimi üfleyerek masanın arkasındaki tekerlekli sandalyeye çöküyorum. En azından rahattı. İnsanları aramaya çıkmadan önce dizüstü bilgisayarımı ve diğer eşyalarımı yerleştirmeye karar veriyorum. Belki de her Perşembe şehir merkezindeki lokantada kahvaltı toplantısı yapıyorlar?

JD veya Hayes'in bir şey söylediğini hatırlamıyorum, ancak bu kasabaya dair anılar benim için hassas, bu nedenle Saddle Creek'ten bahsedilse muhtemelen duymazdan gelirdim.

Hays ve JD burada yeni bir ofis açtıklarında bana da bir pozisyon teklif ettiler. İlk başta işi kabul etmekte tereddüt ettim. Sonra anneme eve taşınma ihtimalinden bahsettim. Geri döneceğim için o kadar heyecanlıydı ki nasıl hayır diyebilirdim ki?

İş kabul ettim, Austin'deki evimi topladım ve annemle birlikte vakit geçirebileceğimizi hayal ederek eve, büyüdüğüm eve geri taşındım.

Ancak, onun başka planları vardı.

Öğretmenlikten yeni emekli olduğu için, benim gençliğimde hep hayalini kurduğu gibi seyahat etmeyi kafasına koymuş. Ben eve dönüp kedilerine - tamam, teknik olarak *bizim* kedilerimize- baktığım için o da yollara düştü.

Eve taşınmayı kabul eder etmez, bir gemi seyahati ayarladı. Avustralya'ya. Haftalarını gemide, iki ayını da deniz altında geçirecek.

Ona yakın olmak için eve taşındım ve onun gördüğü tek şey yüceltilmiş bir evcil hayvan bakıcısıydı.

Baş ağrısı tehdit ederken burnumu çimdikliyorum. Kafein iyi gelecektir. Kahveme uzanırken koridorda bir kapı açılıyor, ardından ağır çizme adımlarının gümbürtüsü .

"Evet, bu kat benim," diye sesleniyor derin, erkeksi bir ses. Bu seste tanıdık bir şeyler var ama çıkaramıyorum.

Masamın arkasında oturup bekliyorum ve o ortaya çıkıyor. Kutsal ateşli itfaiyeci takvimi! Bay Ekim'in yeni ofisimin önünde durduğundan oldukça eminim. Tam itfaiyeci kıyafetleri giyiyor - en azından bana öyle görünüyor. Kaskının kalkanını kaldırmış, erkeksi güzelliğini görmemi sağlıyor.

Hışımınla odaya giriyor ve sandalyemin yanında diz çöküyor. Kocaman, eldivenli bir eli kolçaklardan birine dayanıyor ve bana göz kırpmıyor. "Merak etmeyin hanımefendi. Sizi bu binadan sağ salım çıkaracağım."

Göz kırpması tanımamı sağlamlaştırdı. Bay October, Garrett Whitmore. Ama lisedeki varlığımın baş belasına bir şey söyleyemeden beni omzunun üzerinden bir patates çuvalı gibi fırlatıyor. Beş buçuk metrelik bedenimdeki ekstra ağırlık düşünüldüğünde, muhtemelen çoğu sebze çuvalından çok daha ağır. Ama bu çok kötü. Ondan beni almasını istemediğime eminim!

Sonra merdivenlere doğru *koşmaya* başladı. İri omuzları karnıma çarpıyor ve bizi merdivenlerden aşağı indiriyor. Kafam o kadar karışık ki, ağzım açık ve ona doğru kelimeler kusmaya hazır olmasına rağmen hiçbir şey söylemiyorum. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

Bina bir tür tehdit altında mı? Derin nefes alıyorum ama duman ya da gaz kokusu almıyorum.

"Binada bir sorun mu var? Başka kimseyi görmedim ama duman kokusu da almıyorum" diye hayıflanıyorum.

"Benimle güvendesin," diye cevap veriyor.

Garrett binanın yan tarafındaki bir kapıdan dışarı fırlıyor ve diğer itfaiyecileri, acil yardım görevlilerini ve muhtemelen iş arkadaşlarımı gördüğüm bir alana doğru koşuyor.

Binadan mümkün olduğuunca uzağa, büyük bir gölge ağacının yanına gidiyor. Etrafımızdaki meşe palamutlarının miktarına bakılırsa, bu bir meşe ağacı.

Sonunda beni yere bırakıyor ve uyumsuz ayakkabılarım çimlerin üzerine düşüyor.

Doğrulduğunda, yüzünde büyük, pratik bir sırıtış var. Sanki her şey hallolmuş gibi başını sallıyor.

"Bu da ne böyle?" Şak diye söyledim. Belli ki beni tanımıyor, bu da beni çok kızdırıyor.

"Endişelenecek bir şey yok. Şirketiniz yerel ilk müdahale ekipleri için bir eğitim tatbikatına katılıyordu. İşbirliğiniz için teşekkür ederiz."

İşbirliği mi? Belli ki hayal görüyor. Eminim bir eşek arısı kadar deli olduğumu görebiliyordur, tüm bu olanlar hakkında klişe konuşmak istemem.

Yaklaştı, ben de bir adım geri attım. Kırım ağacın bastırıyor. Bir kolunu başımın yanındaki ağaca dayıyor ve gülümsüyor.

Sonra beni öptü.

Zihnim dönüyor ve kafamda tutarlı bir düşünce kalmıyor. Onu bu yüzden öpüyor olmalıyım. Deliliğimin başka bir açıklaması yok.

Dudaklarının imkansız yumuşaklığına rağmen, dilini boğazıma sokmasa da öpücük sert, açık ağızlı ve şehvetli,

Onu itiyorum.

Sonra taşaklarına diz atarım.

İki büklüm oluyor ve yere düşüyor. Acı dolu "oofff "unu derin bir kıkırdama takip ediyor ve aptalca canlı mavi gözleriyle bana bakıyor. "Evine hoş geldin Felicity."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

bölüm üç

GARRETT

Kendimi muayene masasına çekiyorum ve doktoru bekliyorum.

Siktir, taşaklarım acıyor.

Ama lanet olsun, hâlâ aptal gibi sırtıtmıyorsam ne olayım. Sonunda Felicity'yi öptüm. Taşaklarıma diz atmış olabilir ama önce o beni öptü. Bunu bir kazanç olarak sayıyorum. Ancak bugün tam istediğim gibi gitmedi. Kollarını bana atıp beni ne kadar özlediğini söylemedi.

Kapı açılır ve Doc West içeri girer. "Kim varmış... Tanrı aşkına, Garrett." Gözlerini devirir ve kapıyı arkasından kapatır.

Graham West babamın en iyi arkadaşı. Tüm hayatım boyunca bu yaştaydı -kaç yaşındaysa artık-. Şakaklarındaki kahverengi saçların arasından gri teller geçiyor. Sıkı kesilmiş sakalı da öyle. Bu ona seçkin bir görünüm veriyor - ta ki sol kolundaki dövme koluna bir göz atana kadar. O zaman nazik bir dev olsa da aynı zamanda belalı biri olduğunu anlıyorsunuz.

Omzunu duvara yaslıyor ve bana bakıyor.

"Bana artık buraya gelmememi söylediğini biliyorum ama gerçek şu ki, hastalanmıyorum ve henüz yeni bir doktor bulmam gerekmedi. Sen de hayatım boyunca benim doktorum oldun," diyorum utanarak.

"Ben bir çocuk doktoruyum, Garrett. Bunu konuşmuştuk. Hem de birden fazla kez." Gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor. "Peki, şimdi buradasın. Neler oluyor?"

"Taşaklarıma diz çöktüm."

Kaşları çatılıyor ve bir gülümseme sakladığına yemin edebilirim.
"Anladığım kadarıyla

Bu

mu "Muhtemelen. Ama yine de çok acıyor."

"? "Sanırım öyle." Kapıyı açar ve kafasını dışarı çıkarır. "Carol, bir Soğuk tavşan çantası üçüncü odaya lütfen." Sonra çantayı kapatır ve tekerlekli tabureye oturur. "Bana anlatmak ister misin?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama hemşiresi Carol içeri girdi. Ona soğuk tavşan çantasını verdi ve hemen gitti. Tanrım, umarım gerçek bir tavşan değildir. Doktor West onu bana fırlatıyor ve kasıklarına anlamlı anlamlı bakıyor.

Tavşan torbasını yerleştiriyorum - ki bu aslında çılgınca soğuk bir fasulye torbası

-Ağrıyan aletimin üzerine.

Doc West, "Bunun nasıl açıklayacaktın," diye dürtüyor.

Nefesimi üfledim. "Bir kadını izinsiz öptüm. Bunun aptalca olduğunu biliyorum."

"Evet, öyle. Yine de aptal gibi sırtıyorsun."

Sırtıyorum. "Buna kesinlikle değdi."

"Babanı arayıp onunla konuşmam gerekiyor mu? Rıza ve kadınlara saygılı bir şekilde nasıl yaklaşılacağı konusunda bir hatırlatmaya ihtiyacın var mı?"

Sırtışım düşüyor ve ona ters ters bakıyorum. "Hayır. Ben iyiyim."

Başını sallar. "Tamam o zaman. Bunu eve götür. Bir torba donmuş bezelye ile değiştir. Hassasiyet eninde sonunda geçecektir."

"Beni muayene etmenize falan gerek yok değil mi? Yani, kalıcı bir hasar istemiyorum.

Taburesinde öne doğru yuvarlanıyor. "Az önce sikine bakmamı mı istedin, Garrett?" Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Dinle, eğer endişeleniyorsan sana bir ürolog önerebilirim ama Austin'e gitmen gerekecek."

Dürüst olmak gerekirse, soğuk paketle şimdiden daha iyi hissediyorum. Muhtemelen uyuşturma etkisi. "Sence sorun olur mu?"

"Anladığım kadarıyla buraya kendin geldin?"

Başımı salladım. "Ben yaptım."

"Ve buraya yardım almadan mı girdiniz?"

"Kahretsin, Doktor. Kendimi tam bir moron gibi hissettirdin."

"Sen findık çuvalına diz çöktükten sonra bana gelen yetişkin adamsın."

Soğuk tavşanı hâlâ kasıklarına tutarak masadan aşağı atlıyorum.

"Teşekkürler."

"Kendine bir yetişkin doktoru bul."

"Sanırım bu hikayeyi babama anlatmaman için seni ikna etmemin bir yolu yok?"

"Siktir, hayır. Doktor-hasta gizliliği ayrıcalığına sahip değilsin.

Ve bu," diye sikimi işaret ediyor, "çok komik."

İç çekiyorum ve gidiyorum.

Doc West'i ziyaretimden sonra biraz kafein ve şeker almak için yerel kahvecimiz Coffee Cup'a gidiyorum. Egzersiz yapmayı sevdiğim ya da yapılı olmak istediğim için spor yapanlardan değilim. İşim formda kalmamı gerektiriyor ama çoğunlukla kardiyo yapıyorum ve istediğimi yiyebilmek için ağırlık kaldırıyorum. Bu da bol miktarda şeker anlamına geliyor.

Her zaman tatlıya düşkün olmuşumdur. Benim için dengeli beslenme, tatlımın yanında biraz tuzlu, dokumun yanında biraz yumuşak ve çıtır olmasını sağlamak anlamına geliyor. Ben açgözlü bir orospu çocuğuyum ve hepsini bir ısırıkta istiyorum.

Kapıyı iterek açıyorum, doğruca tezgâha yöneliyorum ve her zamanki içeceğimi ve atıştırmalığımı sipariş ediyorum. Beklemek için tezgâhın yanında oyalanıyorum ve güncellemeler için telefonumu kontrol ediyorum. Ailemden gelen bir grup mesajı var.

Daphne: Fletch ve ben bu hafta sonu babamın evine balkabağı götüreceğiz, böylece hepimiz oyabileceğiz. Kim bir tane ister?

Bana üç tane alsan iyi olur. Jess ve Taylor kesin bir tane isteyecek ve katılmam için beni zorlayacaklar.

Bir tane yapacağım.

Ben: Bana iki tane getir.

Daphne: Kathleen'i getireceksen olmaz.

Kathleen için değil.

Telefonumu cebime koyuyorum çünkü daha fazla soru soracaklarını biliyorum ve bu saçmalık için zamanım yok.

Eşyalarımı alıp bir masa bulmak için döndüğümde bir çift buz mavisi gözün bana kilitlendiğini görüyorum. Felicity'ye genişçe gülümsedim ve ona doğru yöneldim.

İki uzun adımda masasına ulaşıyorum ve da ayağa kalkacakmış gibi kahve fincanını kapıyor.

Elimi koluna koyup onu oyalıyorum. "En azından içkini bitir. Ondan sonra gitmek istersen ya da gitmemi istersen giderim."

Felicity başını sallar.

"Çörek ya da başka bir şey ister misin? Burada harika hamur işleri var," diyorum.

Onu.

"Hayır," diyor sıkı bir kıkırdamayla. "Henüz bu hastalıktan kurtulmayı başaramadım.

Otuz yaşındayım, bu yüzden şekere ihtiyacım yok."

"Harika görünüyorsun Felicity." Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. Orada otururken pek bir şey göremiyorum ama gördüklerimi beğendiğimi bilmesini istiyorum.

Bir yudum alıyor, sonra mırıldanıyor. "Ee, fındıkların nasıl?"

Göz kırpıyorum. "Biraz ağrıyor. Yalan söylemeyeceğim. Onları öpersen muhtemelen biraz daha iyi hissederler."

Kahkahası havada dönüyor. "Nefesini tutma." "Benimle akşam yemeği

ye."

Kahkahası anında dağılır. sonsuz mavi gözler genişliyor ve başını sallıyor.
"Yapamam."

"Öğle yemeği o zaman."

"Hayır, benim bir erkeğim var. Erkek olan bir arkadaşım. Bir erkek arkadaşım," diyor sonunda.

"Austin'de mi?" Çörekten aldığım tek lokmanın midemde küle görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Hayır. O burada."

"Saddle Creek? O zaman birlikte mi çalışıyorsunuz? Buraya birlikte mi taşındınız?"

"Hayır." Başını sallıyor. "O buralı. Daha yeni. Ama kesinlikle beraberiz."
Ayağa kalkıyor. "Ofise dönmem gerek. Seni yakalamak güzeldi."

"Doğru."

Yalan söylediğinden oldukça eminim. Neden yalan söylüyor? Bilmiyorum, ama ondan o kadar kolay vazgeçmeyeceğim. Şüphesiz, biz birbirimize aitiz.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

bölüm dört

FELICITY

"Büyük bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Bu da ne?" Jared, kasanın yanındaki eski marka sakız vitrinini doldururken soruyor.

"Sahte erkek arkadaşımışsın gibi davranmanı istiyorum." kadar hızlı söylüyorum ki heceler birbirine karışıyor.

Jared boyuna göre ayağa kalkıyor ve bana bakıyor. "Nedenini bilmek istiyor muyum?"

"Nedeni önemsiz görünüyor. Ya yapacaksın ya da yapmayacaksın."

Bana bakmaya devam ediyor. "Akraba olduğumuzu unutacak kadar uzun zamandır mı yoktun buradan?" Elini aramızda sallıyor. "Felicity, sen benim kuzenimsin."

"Burası küçük bir kasaba. İnsanlar böyle şeyleri önemsemez," diyorum küçümseyerek.

"Ensest gibi şeyler mi?" Kaşları kalkıyor, neredeyse saç çizgisinin içine girecek. "Yaptıklarına eminim. Ben biliyorum amına koyayım."

"Hem kuzen falan da değiliz. Ayrıca, Audrey'nin dikkatini çekmeye yardımcı olur. Onu iyi ve kıskanç yapar."

Jared'in kalın kolları göğsünün üzerinde çapraz duruyor. "Audrey'i neden kıskandırmak isteyeyim ki?"

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Bunu *neden* yapmak istediğini bilmiyor musun?"

"Bunu yapmak istemiyorum."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve kollarımı kavuşturmuş duruşunu taklit ediyorum. Şehre döneli bir hafta bile olmadı ve Jared ile Audrey arasındaki gerilimi ben bile hissediyorum. Sosyal ipuçlarını algılamakta pek başarılı sayılmam, bu yüzden eğer gerginliği algılıyorsam, ortada gerçek bir kimya var demektir. "Bence olabilirsin."

"Sen delisin," diyor, etli bir parmağını bana doğrultarak.

"Yani erkek arkadaşım gibi davranmaya hayır mı diyorsun?"

"Evet, bu bir hayır! Şimdi bana neden bir taneye ihtiyacın olduğunu düşündüğünü söyle."

Yavaşça nefes veriyorum. "Bu Garrett'la başa çıkmamı kolaylaştırırdı." "Neden? Ona ne söyledin?"

"Erkek arkadaşım olduğu için onunla çıkamayacağımı söyledim." "Bu çok aptalca."

"Teşekkürler."

"Peki neden ona erkek arkadaşının Austin'de yaşadığını söylemedin?" "Çünkü burada, Saddle Creek'te yaşadığını söyledim."

Jared bana sanki başka bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Bunu neden yaptın ki?"

"Panikledim, tamam mı? Ne söyleyeceğimi bilemedim ve o da beni zor durumda bıraktı."

"Ne için?" "Bana çıkma teklif etti." "Ve?" Jared dürttü.

Omuz silkiyorum, Garrett'ın bana çıkma teklif etmesinin içimde yarattığı kargaşayı açıklamak istemiyor ve açıklayamıyorum.

"Ve bu saçma hikayeyi uydurmak onunla çıkmaktan ya da ona hayır demekten daha mı iyiydi?"

Açıkçası, keşke ona hayır deseydim.

Mükemmel bir dünyada bunu sormazdı. Yanıt olarak hiçbir şey hissetmezdim. Ona kibar, kayıtsız bir cevap verebilirdim ve ikimiz de hayatlarımıza devam ederdik.

Ama sordu. Panikledim. Bir şeyler hissettim. Biraz daha panikledim. Yalan söyledim. Biraz daha yalan söyledim. Ve şimdi bu saçma durumdayım. Jared hala bana *o* bakışı atıyor. İçimi gördüğünü ve ne kadar aptal olduğumu bildiğini ima eden bir bakış.

"Garrett'la çıkamam," diye çıkıştım.

"Neden olmasın? O çok lezzetli," diyor Audrey odaya girerken.

Jared ona ters ters bakar.

"Senin huysuz kışından daha iyi," diye mırıldandı. "En azından Garrett arkadaş canlısı ve arada bir gülümsüyor. Tek heceli kelimelerden fazlasını kullanıyor."

Gördünüz mü? gerginlikten kastım buydu. Çatırdıyor! İkisiyle de göz göze gelmemek için telefonuma bakıyorum.

"Eğer bir randevuya ihtiyacın varsa Felicity, burada ateşli, bekâr erkek sıkıntısı yok. Hepsi Garrett gibi bir itfaiyeci kadar cesur değil ve bazılarının beyninin taş olduğuna şüphe yok" -Jared'e ters ters bakıyor- "ama kesinlikle bir eş bulabilirsin."

Ona umutlu bir gülümseme veriyorum. "Bir erkek kardeşin olduğunu sanmıyorum?" Kıkırdıyor. "Var. Andrew Riggs benim ağabeyim."

"Oh, kahretsin. Film yıldızı mı? Soyadının bu olduğunu bile bilmiyordum." Audrey homurdanır. "O bir film yıldızı değil. Kıcı öyle. Ama evet, bu o."

"Okulda benden ilerideydi ama onun iyi bir adam olduğunu hatırlıyorum."

Jared homurdanıyor ama hiçbir şey söylemiyor, dikkatini evrenin sırlarını barındırıyormuş gibi duran sakıza veriyor.

"Garrett'a bir şans vermen için seni cesaretlendirmemin bana bir faydası olacak mı?" Audrey soruyor.

Başımı salladım. "Hayır ama yardım etmeye çalıştığın için teşekkür ederim. Garrett ve benim pek de dostane olmayan bir geçmişimiz var ve Saddle Creek'e döndüğüm ilk hafta eski iskeletleri deşmemeyi tercih ederim."

Audrey ellerini birbirine sürter. "Ooh! İskeletler mi? Kulağa ilginç geliyor."

"Güven bana. Öyle değil. Sadece en iyi arkadaşının erkek arkadaşına aşık olan bir kızın sıradan hikayesi. Klasik bir kızın erkekten hoşlanması, erkeğin çok nazik olması ve farkında olmadan onu yönlendirmesi hikayesiydi."

Yanımda, Jared bir huff verdi.

Onu görmezden geliyorum çünkü Jared her zaman bir şeylere öfkeleniyor. Ama Audrey ona dirsek attı. "Ne?"

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ben öyle hatırlamıyorum, hepsi bu."

"Benim anılarımın daha canlı olduğuna eminim. Bunun benim hayatım olduğunu görüyorum."

Homurdanıyor. "Düşündüğün gibi olmadı."

Bir elimi kalçama koyuyorum. "Yani benim bilmediğim bir şey bildiğini mi düşünüyorsun?"

Jared omuz silkiyor.

"Tamam, , bilge ve her şeyi bilen Jared, bana gerçekte ne olduğunu anlat."

Bana bir bakış attı. "Garrett'la bu konuyu konuştun mu?" "Hayır."

"Yapman gerek." Ben itiraz edemedim Jared teslimiyet işareti olarak ellerini kaldırdı. "Sen onunla konuşana kadar bu karmaşaya karışmayacağım."

"Selam . Seninle burada, sokakta karşılaşmak ne güzel," diyor Garrett.

Gözlerimi devirirken aynı zamanda aptalca bir sırtışıla savaşıyorum.

Yapma, Felicity. Onun kolay cazibesine tekrar kanma. Geçen sefer, kalbini parçalara ayırarak kasabayı terk etmek zorunda kaldın.

"İnsanlar hâlâ 'süslü' kelimesini bu şekilde mi kullanıyor?" Şaka yapıyorum.

"Oh, . Eğer eğlenmek için kullanabileceğiniz başka ifadeler 'dig it' ve 'groovy' kelimelerinin de hayranıyım."

Bu sefer gülüyorum çünkü değil. "Neden böylesin?"

Kendimi memleketimizdeki Ana Cadde'de onunla yan yana yürürken buluyorum.

"Bana erkek arkadaşından biraz daha bahset," diyor. Başımı sallıyorum. "Hayır. Bunun için bir sebep yok." "Neden?"

"Çünkü sen ve ben arkadaş değiliz."

"Ah." Bir elini göğsüne koyar. "Bu acıttı. Mezun olduktan sonra ayrıldığından beri görüşmediğimizi biliyorum ama bu seni arkadaşım olarak görmediğim anlamına gelmiyor."

"Eminim Kathleen'in bu konuda söyleyecek bir sürü şeyi vardır."

Gözleri sertleşiyor. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. "Eminim yapardı. Ama Kathleen'in ne diyeceği umurumda değil."

Sesinin şiddetindeki bir şey beni etkiliyor. Ona hiç benzemiyor. Garrett dünyadaki en rahat adamdır. Kimse hakkında kötü bir şey söylemeyecek türden bir adam. Ama bu ani sertliğin kolay bir tarafı yok.

Belki de sonunda onu tanıdığım o üçkağıtçı kişi olarak gördü. Bilmiyorum. Ayrıldıklarını duydum. Ayrıldıklarını duydum ama Garrett Whitmore'la ilgili haberlere dikkat etmeyi uzun zaman önce bıraktım - lise balomun olduğu sıralarda.

"Demek istediğim, eğer erkek arkadaşın sana bir çeşit altın yüzük vermediyse, şapkamı ringe atabilmem gerektiğini düşünüyorum."

konuşmak için." Bana bakmak için durakladı. "Benimle dışarı çık, Felicity. Sana birlikte ne olabileceğimizi göstereyim."

Sesi çok içten. Evet demek istiyorum. Geçmiş boş verelim, bakalım nereye varacak demek istiyorum. Ama ben daha iyi biliyorum. Garrett'la aramızdaki şeylerin nasıl gittiğini biliyorum ve o yola tekrar girmeyeceğim. "Seninle çıkmayacağım."

"Ciddi misiniz yani? Eğer bana ciddi olduğunu ve bu gizemli erkek arkadaşına aşık olduğunu söylersen, geri çekilirim."

"Öyle değil. Ama aynı anda iki kişiyle çıkmayacağım. Birini yönlendirecek tipte biri değilim."

"Tamam, yani bir randevuya çıkmayacağız. Ama sana bir fincan kahve ısmarlamama izin ver.

Sadece sıvılar varsa teknik olarak randevu sayılmaz."

Durdum ve ona baktım. "Bunu şimdi mi uydurdun? Şu anda mı?"

Dudakları sırtıyor ve omuz silkiyor. Tüm hareketleri "aman be hanımefendi" şeklinde ve ne yazık ki bu tamamen büyüleyici ve sevimli.

"Kahvenin hâlâ bir randevu olduğuna eminim. Ayrıca, kahve için zamanım yok."

Bana kaşlarını çatıyor, durduğumuz dükkana , sonra kaşlarını kaldırarak bana dönüyor. "Burası kahve dükkânı değil mi? Kahve içmeye vaktin yoksa neden bu konuşmayı kafenin dışında yapıyoruz?"

Kahretsin. Lanet olsun. Kahretsin. Düşün, Felicity! "Onunla burada buluşacağım. Bu yüzden mi?" Garrett sırtıyor ve ellerini ovuşturuyor.

"Harika. Ben de onunla tanışabilirim."

Kapıyı açıyor.

"Bekle. Ne?"

Açılan kapıyı işaret ediyor. "Önden buyurun."

"El ovuşturmanın ne hakkında olduğunu bilmek istiyorum. Sen çizgi film kötü adamı mısın?"

Gülüyor. "Hayır, hayır. Sadece seni benden çalan adamla tanışacağım için heyecanlıyım. Onu ölçüp biçmem ve neyle karşı karşıya olduğumu görmem gerekiyor." Kahve dükkanına bakıyor.

Ben de aynısını yapıyorum ve stantlar ve masalar Saddle Creek'in son sınıf öğrencileriyle dolduğunda utanıyorum. Liseden değil. Kır saçlı, bastonlu, "ne dedin sen?" diyen türden. Açıkçası, kendimi bu yaşlı beyefendilerin hiçbirinin yerine koyup çıkıyormuşuz gibi davranamam.

Bu nasıl benim hayatım?

"Yani..." Garrett bana göz kırpmıyor. "Bu kasabada babama ve Doc West'e asılan kadınların sayısına bakılırsa, yirmili ve otuzlu yaşlarındaki pek çok kadının yaş farkını önemsemediğini biliyorum. Ama bence bu biraz fazla ileri gidiyor."

Gürültülü bir nefes üflüyorum. "Henüz gelmedi. Muhtemelen geç kalacaktır. O yüzden sen gününe devam etmelisin. Onu beklemene gerek yok." Onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama tabii ki yerinden kıpırdamıyor.

"Beklemek umurumda değil. Seni uzun zamandır bekliyorum Felicity. Bu konuda oldukça iyiyim."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu çok saçma. Neden bu işin bırakmıyorsun? Neden benden hoşlanıyormuş gibi davranmayı bırakamıyorsun?"

"Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?" "Daha önce de oldu."

Cevap vermek için ağzını açtığında telefonu çalıyor. Cebinden çıkardı ve çenesi gerildi. "Gitmem gerek ama bu konuşma henüz bitmedi." Dönüyor, sonra duraklıyor. "Başka bir erkek olduğunu sanmıyorum. Bir erkek arkadaş. Bence onu benimle çıkmaktan korktuğun için uydurdun." Elini kolumda gezdiriyor ve sonra parmaklarımızı birleştiriyor. "Bence gardını düşürürsen gizlice içeri gireceğimden korkuyorsun. Bence bize bir şans vermekten korkuyorsun."

Sertçe yutkunuyorum. "Biz diye bir şey yok." Sözlerim bir fısıltıdan öteye geçmiyor.

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

bölüm beş

FELICITY

Ofisimin kapısına bir yumruk vuruluyor ve başımı kaldırdığımda patronlarımdan biri olan JD Granger'ın kapıda durduğunu görüyorum.

"Hey, Felicity, sohbet edebilir miyiz?" "Tabii. Ne var ne yok?"

Kapımı kısmen kapatıyor ama çit diye kapatmıyor. "Uh-oh, başım belada mı?" diye soruyorum.

Başını sallaması ve kıkırdaması bunun bir azarlama anlamamı sağladı.

"Yerleşmen nasıl ? Ofiste ihtiyacın olan her şey var mı?"

"Evet, harikaydı. Neredeyse Austin gibi. Dışarı çıkana kadar."

Kıkırdıyorum.

"Oh, bu iyi. Chelsea'yi bu ofise ikna etmeyi hâlâ başaramadım."

JD'nin asistanı için "Austin'de işleri büyük ölçüde o yürütüyor," diyorum.

O da başını sallıyor. "İnanılmaz derecede yetkin biri."

" oluyor, JD?"

Nefesini dışarı üflüyor. "Hayes ve ben konuşuyorduk ve sen mutlu görünmüyorsun. Sen harika bir çalışanımızsın, en iyilerimizden birisin ve biz senin

mutlu olun. Sizi iş yerinizde mutluyken gördük ve burada bir şeyler sizin için yolunda gitmiyor. Peki sizin için ne yapabiliriz?"

"Vay canına," diyorum aptalca. "Çok nazıksın. İşle ilgili değil. Sadece her şeye yeniden alışmaya çalışıyorum. Eve dönmek."

"Annenle aranınız kötü mü?" JD soruyor.

Gülüyorum. "Annem hayatının en güzel anlarını yaşıyor. Bu arada ben de çocukluğumun ikiz yatağında, o gemi seyahatindeyken onun iki yaşlı kedisine bakıyorum." Sonra irkildim. "Minnettar görünmek istemem. Annem bekâr bir annenin maaşıyla beni üniversitede okutmak için canını dişine taktı. Sadece eve gelip onunla takılacağımı düşünmüştüm."

"Ne dediğinizi tamamen anlıyorum. Yani eve taşındım ve kız kardeşlerimin ikisi de evli, ki bu garip çünkü açıkçası birini bulabileceklerinden emin değildim. İkisi için de çok mutluyum çünkü seilmeyi ve mutlu bir evliliği hak ediyorlar." Son kelimeyi dişlerinin arasından söylüyor. "Tıpkı Hayes gibi."

"O zaman neden buraya geri taşındınız? Austin'de mutluydun, değil mi?" diye sordum.

"Evet, öyleydim. Ama her zaman buraya geri taşınmayı planlamıştım. Bunun Emmy ve Lily'ye yardım etmek için olacağını düşünmüştüm ama işler değişti. Artık onlar bana bakıyor. Yine de Saddle Creek benim evim, biliyor musun?"

Saddle Creek evimiz. Bunu böyle söylediğinde neden bu kadar doğru hissettirdi?

"Üzgünüm, kişisel dramım yüzünden raydan çıktım." Kıkırdıyor. "Sana dönelim. Bu hafta üretkenliğin düşük, bu anlaşılabilir bir durum çünkü yeni taşındınız ve hala yerleşmeye çalışıyorsunuz. Ve açıkçası benzer işi yapan diğer analistlerin çoğundan daha üretkensin. Sadece işleri senin için kolaylaştırmak adına yapabileceğimiz bir şey olup olmadığından emin olmak istiyorum."

"Diğer adamı geri çekebilmem için sahte erkek arkadaşım gibi davranmak istemiyorsan, yardım edebileceğini sanmıyorum." Güldüm.

Ama JD benimle birlikte gülmüyor. Kaşlarını çatıyor. "Biri seni taciz mi ediyor?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Zararsız biri, sana söz verebilirim. Sadece bana birkaç kez çıkma teklif etti ve ben de panik içinde ona biriyle çıktığımı söyledim ve..."

"Sen değilsin," diye ekliyor JD. "Aynen öyle."

"Sana karşı herhangi bir şekilde uygunsuz davranmadığından emin misin? Çünkü erkekler hayır cevabını kabul etmemeyi bilmeli."

"O tam tersi. Büyüleyici. Sevimli. Tatlı. Ben sadece-" Başımı sallıyorum. "Önemli değil."

JD, "Seni rahat bırakması için ihtiyacın olan şey buysa seni sahte bir randevuya götürebilirim," diyor.

"Emin misin? Çünkü patronum olduğunuzu düşünerek çoğunlukla şaka yapıyordum."

"O konuda bir sorun yok. Şirkette kardeşlik karşıtı herhangi bir politikamız yok." Ellerini kaldırıp başını sallıyor. "Arkadaşlık edeceğimizden değil."

Gülüyorum. "Sorun değil JD, gerçekten."

"Akşam yemeği için dışarı çıkmaya ne dersin, biri ona söylerse diye bunu bir randevu gibi gösterebiliriz?" diye öneriyor.

"Bu senin sosyal hayatına engel olmayacak mı?"

Oflayıp pufluyor. "Tek yaptığım çalışmak. Sosyal hayatımı Austin'de bıraktım ve açıkçası eskisi gibi içmeye gidemeyecek kadar yorgunum. Ayrıca tek gecelik ilişki olayını da aştım."

"Emin misin?"

"Eğer rahatlatacaksa, evet, yapalım."

"Tamam. Teşekkür ederim." Garrett'la çıkmamak için saçma sapan aşırılıklara mı gidiyorum? Evet, evet, yapıyorum. Ama o adam kalbimi sonsuza dek kırabilecek güce sahip ve şu anda bununla yüzleşmeye hazır değilim.

JD ayağa kalkar. "Detayları sana mesaj atarım." "Kulağa hoş geliyor."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

bölüm altı

GARRETT

Başka bir adamın randevusunu basmak yanlıştır. Bunu biliyorum. Yine de buradayım, yanımda kız kardeşimle.

"Fletch'in bu gece karakolda olması iyi bir şey, değil mi?" Daphne diyor ki.

"Sanırım. Bunu benimle yapmanı için pişman olacağım, değil mi?"

"Muhtemelen. Ama bundan büyük keyif alacağım."

"Harika."

"Felicity'den hoşlandığımı hatırlıyorum. Gerçi çok gençtim. Henüz liseye bile gitmemiştim," diyor Daphne.

"Ondan hoşlandın. Birkaç kez geldiğinde makyaj tüyoları almak ve saç ürünleri hakkında sorular sormak için peşinden koşuyordun." Kıkırdıyorum.

"Aslında bunu unutmuştum."

"Muhtemelen şeytani olanla ilgili her şeyi engellemeye çalışıyorsun."

Bir kahkaha attıktan sonra kız kardeşime bir bakış attım. "İyi bir insan olmadığını biliyorum ama Kathleen'e 'kötü olan' diyemezsin."

"Neden olmasın? Kimden biliyordun." "Çünkü bu hoş değil."

"Her zaman iyi adam olmak zorunda değilsin Garrett. Gator'a gittiğimizde masalarına kadar yürüyüp ona siktirip gitmesini söyleyebilirsin. Felicity senin kadının ve bu saçmalığa katlanmayacaksın."

Kız kardeşimin sözlerinin içime yerleşmesine izin verirken bir dakika sessiz kaldım. Bunu yapabilirim. Ama muhtemelen yapmayacağım. Sadece onları birlikte görmek istiyorum. Gerçek bir randevu olup olmadığını onları görürsem anlayacağım.

"Bunu yapmayacağını biliyorum," diyor Daphne. "Çünkü sen o adam değilsin. Sen anne ve babanın en iyisisin, biliyorsun."

Uzanıp elini tutuyorum. "Kahretsin, Daph, oraya varmadan önce beni lanet bir bebek gibi ağlatma."

O da elimi sıkıyor ve sonra Louisiana sınırının batısında bulabileceğiniz en iyi Cajun yemeklerinin yapıldığı Gator'un önüne park ediyorum.

Daphne ve ben geldiğimizde JD ve Felicity "randevularına" başlamış olacaktı. Kapıdan içeri daha yeni girmiştik ki onları gördüm bile. Daha önce düğünlere ve diğer etkinliklere ev sahipliği yaptıkları restoran arazisinin arka tarafına bakan penceredeki iki kişilik masada oturuyorlar.

İkisi de gülüyor ve ben de onlara bakıp bu adamın Felicity'nin kalbini kazanıp kazanmadığını anlamaya çalışırken transa geçiyorum. Bunu bilmek beni çok üzerdi ama eğer onu mutlu ettiyse, eninde sonunda iyi olacaktım.

Daphne ve ben bu gece için iki plan yaptık. Plan A, umarım yakınlarda bir masa buluruz, böylece randevularına kulak misafiri olabilirim. Plan B, onlarla kısaca konuşacağım ve yemek siparişi vereceğiz.

Kız kardeşimin kolunu tuttum. "Plan B. Siparişimle birlikte biraz ekmek pudingine ihtiyacım olacak." Sonra dönüp Felicity ve JD'nin masasına doğru ilerliyorum. "Hey, siz ikiniz."

"Seni burada görmek ne güzel, Garrett," diyor Felicity.

Bana gülümsüyor ve o anda o kadar nefes kesici bir güzelliğe sahip ki neredeyse söyleyecek söz bulamıyorum. Üzerinde arduvaz rengi bir kazak, tişört gibi bir şey var, bu da onun zevkli ama lezzetli bir görüntüsünü veriyor

göğüs dekoltesi. Bu kesinlikle onun çarpıcı gözlerindeki griyi ortaya çıkarıyor. Koyu renk saçları abanoz dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum başka bir şey düşünmeden. Sonra kendime gelmeye çalışıyorum ve gerçek bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle JD'ye elimi uzatıyorum. "JD, seni görmek güzel dostum."

"Sen de Garrett." Felicity'ye bakar.

Başparmağımı omzumun üzerinden geçirdim. "Kız kardeşim Daphne ve ben yiyecek bir şeyler almaya geldik."

JD, "Şehirdeki en iyi yemek" diyor.

"Görünüşe göre şehirdeki en iyi şirkete de sahipsiniz," diyorum çünkü tam bir moronum. Parmak eklemlerimi masalarına vuruyorum ve geri çekiliyorum. "Hepinize iyi geceler. Görüşmek üzere." Restorandaki birkaç kişiye el salladıktan sonra kız kardeşime doğru ilerliyorum.

"Nasıl gitti?"

"Ben lanet bir Golden Retriever'ım."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

bölüm yedi

FELICITY

"Anladığım kadarıyla sana sürekli çıkma teklif eden adam Garrett Whitmore?" JD soruyor.

İç çektim. "Evet. Arkadaş olduğunuzu fark etmemiştim."

"Arkadaş değiliz ama birbirimizi tanıyoruz. Sanırım ben onun kardeşine daha yakınım, Grady'nin yaşındayım. Neden onunla çıkmak istemediğini sorabilir miyim? O gerçekten harika bir adam."

"Herkes bana bunu söyleyip duruyor. Dürüst olmak gerekirse ben de onun hakkında böyle derdim. Lisede aptalca bir şey önce ve sanırım kin tutuyorum." İrkildim.

"Lisedeyken kulağımı çengelli iğneyle delmeye çalışmıştım," diyor JD. "O yaşlarda en zeki yaratıklar değiliz."

Buna güldüm. "Bu gerçekten iyi bir nokta."

Belki de bu kadar inatçı olmayı bırakıp en azından Garrett'a gerçeği söylemeliyim.

Çıkmak zorunda değiliz ama belki tekrar arkadaş olabiliriz.

JD ile olan "randevumdan" -ki bu daha çok bir iş toplantısı gibiydi- ayrılıp doğruca JD'nin bahsettiği adrese gidiyorum. Belli ki Garrett eski Hightower evini satın almış ve tüm işleri kendisi yapıyor.

Hightower'ın evini çocukluğumdan hatırlıyorum, bir bloğun köşesinde, tüm araziye saran ferforje çitiyle ürkütücü eski bir Viktorya dönemi.

Çocukken hepimiz orada şeker mi şaka mı yapalım diye birbirimize meydan okurduk. Ama yaşlı adam Hightower öldükten sonra, ev sıcak Teksas güneşinin ağırlığı altında yıkılmaya yüz tuttu. Bu evi her zaman sevdim, ürkütücü olduğu ve çocukların yanından geçmem için bana meydan okumak zorunda kaldığı zamanlarda bile. Boş olduğu ve yıkılmaya mahkum görüldüğü zamanlarda bile.

En kötü halinde bile ev beni büyülüyordu - geniş sundurması, kavisli cam pencereleri ve üçüncü kattaki dul yürüyüşü ile. Hem zarif hem de gülünç görünen bir yanı vardı.

Birinin evle ilgilendiğini ve onu yeniden hayata döndürdüğünü bilmek beni sevinçle dolduruyor. Bu çılgın, ikircikli görevi üstlenenin Garrett olduğunu bilmek mi?

Bana hissettirdiği tüm bu duygularla ne yapacağımı bile bilmiyorum.

Dışarısı karanlık olduğu için muhtemelen Garrett'ın evde yaptığı işleri tam olarak takdir edemiyorum ama ön bahçenin budanmış ve düzenli olduğunu hemen fark ediyorum.

Anladığım kadarıyla, zencefilli süslemeler soyulmuş ve zımparalanmış ama yeniden boyanmamış. Ancak evi oluşturan çitalar bembeyaz olabilir gibi görünüyor.

Arabamı park edip motoru kapatıyorum ve ön camdan dışarı bakıyorum.

Başımın yanındaki pencereden gelen bir ses beni çok korkuttu. Çılgılık atıp dönüyorum ve Garrett'ı orada dikilirken buluyorum. Yarı çıplak, terli, üstsüz Garrett. Ağzım kuruyor ve gözlerim muhtemelen bir çizgi film karakteri gibi kafamdan fırlayacak gibi oluyor.

Yine de arabamın kapısının önündeki erkeksi gövdeye göz ucuyla bakıyorum. Kaslar şaşırtıcı değil. Garrett bir futbol yıldızıydı, yani her zaman iri bir adamdı. Mürekkep, kaslar ve ışıkla birleşince

bir tutam kahverengi saç. Artık liseli bir çocuk olmadığının bariz bir hatırlatıcısı. Hayır, o tamamen yetişkin ve aptalca çekici.

Kapımı açtı. "Gözlerindeki o bakışı takdir etmediğimden değil, ama bu zevki neye borçluyum?"

"Hep böyle mi konuşurdun?"

Sırıttırıyor ve bana ustalaşmış gibi görüldüğü o "aman be hanımefendi" omuz silkmesini yapıyor. "Haydi. Arabadan inin, size etrafı gezdireyim."

Bir çift koruyucu gözlük saç çizgisinin içine doğru itilmiş ve ince bir talaş tabakası çıplak tenini bir tür erkek parıltısı gibi beneklendiriyor.

Tanrım, beynimin bu kısmını nasıl ?

Önerdiği şeyi yapıyorum çünkü ona erkek arkadaşım olmadığı gerçeğini söylemem ya da teslim olup onunla çıkmam gerekiyor. Biri ya da diğeri.

"Diğerini" yapmak istemiyorsam ne olayım. Tabii ki, bu muhtemelen sapık ve azgın tarafımın konuşması çünkü arkadan daha da iyi görünebileceğini düşünüyorum. İyi tanımlanmış, kaslı bir sırtı her zaman sevmişimdir. Geniş omuzlar ve dar bel. Kot pantolonu kalçalarına kadar iniyor ve yürüdüğünde iç çamaşırının bel bandını görebiliyorum.

Sanki bu onun çekiciliğini azaltacakmış gibi kendimi onun dar don giydiğine ikna etmeye çalışıyorum. Ama hiç şüphem yok ki o bunları bile seksi gösterirdi.

Beni demir kapıdan geçiriyor ve arkamdan kapatıyor. Sağ tarafımda büyük bir meşe ağacı ağır, kıvrık dallarıyla tepemde yükseliyor. Tırmanmak için mükemmel. Ama ben ağaca tırmanacak yaşı çoktan geçtim.

"Bu ne zamandır senin? diye sordum.

"Sanırım üç yıl önce aldım." "Ve burada tek başına mı yaşıyorsun?"

"Evet. Doldurabileceğim bir sürü odam var."

Gülümsüyorum. "Bir rehabilitasyon açmayı mı planlıyorsun?"

"Ben daha çok aşık olmayı ve bir sürü bebek yapmayı düşünüyordum."

Bu cümle en ufak bir tahrik edici olmamalı. Yine de sözleri karşısında meme uçlarımın sütyenimin içinde acı verici bir şekilde boncuk boncuk olduğunu fark ediyorum. Yutkunuyorum. "Çok, ha? Kaç tane çok?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve gözleri kısa bir süreliğine karnıma düşüyor. "Karımın bana vereceği kadar."

Onu evin yanından takip edip arka bahçeye geçiyorum, orada asılı fenerlerden biri bir testere atını ve birkaç keresteyi aydınlatıyor.

"İçerideki pervazların çoğunu değiştiriyorum," diye açıklıyor ahşap işçiliğini göstererek. "Bu gece birkaç kesim daha yapacağım ve işim bitecek. Komşular rahatsız olur diye elektrikli aletleri çok geç saatlere kadar çalıştırmamaya çalışıyorum."

"Hep bir tamirci ister miydin?"

"Ellerimle çalışmayı her zaman sevmişimdir. İtfaiyedeki programım bana başka şeyler üzerinde çalışmak için zaman veriyor, bu yüzden bana uygun geldi."

"Ben sadece dışını gördüm ama bahçe harika görünüyor. Eminim Cadılar Bayramı gecesini bir sürü çocuk şeker mi şaka mı yapacaktır."

Bana sırtıyor. "İçecek bir şey ister misin?" Arkamdaki verandaya başıyla işaret ediyor. "Orada bir soğutucum var. Keyfine bak." Koruyucu gözlüklerini indiriyor. "Şunu bitireyim de ne yaptığımı unutmuyayım."

Verandaya çıkıyorum ve bir esinti saçlarımı dalgalandırıyor. Bir şişe su aldıktan sonra iki ağır Adirondack sandalyeden birine oturuyorum. Kendimi bu verandada oturup bir fincan kahve içerken, evin arkasındaki bakımlı manzaraya bakarken hayal edebiliyorum. Bu anın bu kadar doğru hissettirmesi rahatsız edici.

Garrett'in el emeğiyle çalışmasını, testere atının üzerine eğilirken sırtındaki kasların oynamasını izliyorum.

Az önce duyduğum sesin yeni bir kıvrımın kilidinin açılması olduğuna eminim.

Asıl soru şu... Gömleksiz ev tadilatı bütünüyle mi yoksa sadece Garrett Whitmore'la mı ilgili? Beynim bu soruya cevap vermesin diye gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Tahtaya bir kesik atıyor, ardından bir başkasını yapıyor ve arka cebinden çıkardığı küçük spiralli deftere bir not düşüyor. Verandaya doğru attığı kararlı adımlar tüm bedenimi alarma geçiriyor. Soğutucusuna gidip bir i ki aldıktan sonra geniş gövdesini bitişikteki Adirondack'e indirdiğinde içime dolan hayal kırıklığı acısını görmezden geliyorum.

Bir süre arkadaşı a bir sessizlik içinde oturuyor, soğutulmuş su şişelerimizden içiyoruz.

Garrett sonunda, "JD iyi bir adam," dedi.

Kıkırdıyorum. "Biliyor musun, o da senin için aynı şeyi söyledi." "Bunu duymak her zaman güzeldir."

"Görünüşe göre buradaki herkes senin sadece iyi bir adam değil, en iyi adam olduğunu düşünüyor," diyorum.

"Sen hariç herkes." Sözleri sessizlikte asılı kalıyor. "Ya hatalı olan bensem?"

Bana baktı. "Nasıl anladın?"

İfadesinde suçlayıcı bir şey yok. Bunun yerine, gözlerinin köşelerinden yayılan ince çizgileri var. Cildindeki kalıcı izler, bu adamın ne kadar çok g l msediğinin somut bir kanıtı.

O zaman bana çarptı ve neredeyse rüzgarı benden aldı. Kurbanı oynuyordum. Farkındalık kemiklerime yerleşirken neredeyse inliyordum. Garrett bana yanlış yapmadı. Evet, arkadaş canlısıydı. Evet, flört etti. Ama *bana* hiç söz vermedi. Bana  ıkma teklif edeceğine dair söylentiler duydum ama bu hiç gerçekleşmedi ve ben yıllardır onu suçluyorum.

Homurdanıyorum. * ok mu dramatiksin, Felicity?*

"Demek istediğim, belki ben olayları belli bir şekilde algılamış olabilirim ama aslında öyle olmadı."

"Bilmece gibi konuşıyormuşsun gibi hissediyorum," diyor kıkırdayarak.

"Jared senin hakkında yanıldığımı söylüyor. Kathleen ve yaptığı her şey hakkındaki tüm hikayeyi bilmediğimi söylüyor. Neredeyse iki haftadır şehre dönmemiş ve işleri berbat etmişim gibi davranabiliriz. Arayı kapatabiliriz. Eski dostlar gibi." Ona sırtıyorum.

Karşılığında içten bir gülümsemeyle ödüllendirildim. "Bunu yapabiliriz." Bana bir el uzattı. "Evine hoş geldin, Sassy Pants."

Gülüyorum çünkü bana böyle seslenmeyeli yıllar olmuştu. "O lakabı unutmuştum."

"Bilmiyordum. Gerçek şu ki Kathleen hakkındaki tüm hikayeyi bilmiyorsunuz. Yine de yaptığı ya da söylediği hiçbir şey onunla çıktığım gerçeğini değiştirmez. Neredeyse on yıl boyunca aralıklarla. Bu benim suçum."

"Peki, bana anlatacak mısın? Ne oldu? Çünkü benim açımdan, sen ve ben arkadaştan daha fazlası olma yolunda ilerliyormuşuz gibi görünüyor ve öyle hissediyordum. Beni mezuniyet balosuna davet edeceğine dair söylentiler duydum ve bir de baktım ki en yakın arkadaşım ile çıkıyorsun." O cevap vermeden ben devam ediyorum. "Bunların hepsinin köprüünün altından çok sular aktığını biliyorum, bu yüzden istemiyorsan tekrar konuşmak zorunda değiliz. Ve açıkçası, bana bir açıklama borçlu değilsin. Bunu şimdi fark ettiğim için özür dilerim."

"Sana söylemek istiyorum. Kathleen sana her şeyi kendisi anlatmalıydı ama bana her şeyi anlatması neredeyse dokuz yılını aldı."

Başımı salladım. "Kathleen her zaman benmerkezciydi. Arkadaşlığımızın büyük bölümünde bu beni rahatsız etmedi çünkü ben arka planda olmaktan memnundum. Onun gibi spot ışıklarının altında olmaya ihtiyacım . Tabiri caizse onun suyunu taşımaktan . Ta ki sana kadar."

Garrett iç çekti. "Arkadaşlığınızı özür dilerim."

"Oh, lütfen. Hiçbir zaman kötü bir kız ve onun yordakçısından fazlası olmadı. Bir de annelerimiz arkadaştı, işler böyle başladı."

"Seni mezuniyet balosuna davet edecektim. Kathleen'e bir konuda fikrini sormak gibi bir hata yaptım. Açıkçası tam olarak ne olduğunu bile hatırlamıyorum. En sevdiğin renk ya da şarkı hakkında bir şey,

Muhtemelen. Her halükarda, bana senin beni öyle görmediğini söyledi. Senin için daha çok Jared gibi bir kardeş ya da kuzendim. Sonra bana, sorsam ve sen evet desen bile bunun bir önemi olmayacağını söyledi. Sonsuza dek bir ilişki aradığımı biliyordu ve mezun olur olmaz bu kasabayı terk etmeye kararlı olduğunu, bu yüzden seninle balo gecesine kadar gelebilirsem şanslı olacağımı söyledi."

Bu sözleri onun ağzından ilk kez duyduğumda bile Kathleen'in bunları söylediğini hayal edebiliyorum.

"Bilgin olsun, seni hiçbir zaman kardeşim, kuzenim ya da onun gibi bir şey olarak görmedim. Senden hoşlanıyordum. Hem de çok."

Yutkunuyor ve ben onun adem elmasının boğazında yuvarlanışını izliyorum. "Keşke bir korkak olmasaydım ve seni dansa davet etmeseydim."

"Onun yerine Kathleen'i aldın." Bu sözleri söylerken o gecenin acısı yankılanıyordu. En iyi arkadaşımı o kadar aşık olduğum çocukla dans ederken görmek.

"Yaptım. On yedi yaşındaydım ve aptalın tekiydim. Sanırım onun hakkında en iyisine inanmak istedim. Ve bir konuda haklıydı. Sonsuzluğu arıyordum ve sen mezun olur olmaz gittin."

"Peki neden onunla evlenmedin?"

Gülüyor. "Pek çok nedeni var. Ailem onu hiç sevmedi. Ona hiç aşık olmadım. Bir süre iyi anlaştık. Sonra birbirimizi delirttik. Ondan ilk ayrıldığımda, çıkmaya başladıktan yaklaşık iki yıl sonraydı. Ondan sonra yıllarca ayrı kaldık. Sonra, aptal bir gece, içkiyi biraz fazla kaçırdım ve birlikte olduk. Sonra bana hamile olduğunu söyledi, biz de tekrar birlikte olduk."

"Kahretsin. Bunların hiçbirini bilmiyordum."

Çıplak omuzlarından birini kaldırıyor ve ben onun bronzlaşmış tenini süsleyen mürekkep renklerinin izini sürmek istiyorum.

Daha da yaklaştım ve dövmenin ne olduğunu anladım. "Bu Richard Scarry'nin itfaiyeci kedisi mi?"

Başını eğip omzuna bakıyor ve sırtıyor. "Evet."

Gölüyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam, belli ki tüm mürekkeğini gezmem gerekiyor ama şu konuşmanın geri kalanını bitirelim."

"Bunu kesinlikle yapabiliriz."

O anda aklıma onu çıplak görmek istemiş olabileceğim geliyor ve gözbebeklerinin gözlerinin rengini yutmasından anladığım kadarıyla o da bu plana katılıyor.

"Nerede ?" diye soruyor.

"Hamile miydin?"

Gözlerini deviriyor. "Doğru. Hamile değildi. Sanırım beni geri kazanmaya çalışıyordu. Nedenini bilmiyorum. Biz hiç aşık olmadık. Gerçekten aşık değildik. Yani, bir süre hayatımın büyük bir parçası olduğu için onu önemsiyordum. Ama ona hiç *aşık* olmadım ve onun da beni hiç sevmediğini biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Sormadan edemiyorum.

"Çünkü bana hiç sadık kalmadı. Birlikte olduğumuz süre boyunca yanında başka erkekler vardı. Bu yüzden ondan ilk kez ayrıldım. Kerville'in futbol takımından bir adamla yattığını öğrendim."

İç çekiyor ve o tek seste çok fazla ağırlık var. O kadar çok ağırlık ve duygu var ki tek yapmak istediğim kucağına tırmanıp ona sarılmak. Daha önce hiç bir erkeğin kucağına oturmam ve gece de oturmayacağım ama yine de içimde bir istek var.

"Ona babalık testi yapana kadar onunla evlenmeyeceğimi söyledim. O süre boyunca ona hiç dokunmadım. Sonunda hamile olmadığı anlaşıldı." Başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, hiç hamile kaldı mı bilmiyorum. Ama son kavgamızda seninle ilgili her şey ortaya çıktı."

"Ben mi? Ama o zamana kadar yıllardır Austin'deydim."

"Bu benim için hiçbir şeyin değiştiği anlamına gelmiyor. O bunu biliyordu. Seni her zaman delicesine kıskanırdı." Su şişesini boşaltıyor ve diğer tarafındaki plastik geri dönüşüm kutusuna atıyor. "İyi bir nedeni de vardı. Benim istediğim hep sendin. O hiçbir zaman ilk tercihim olmadı."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

bölüm

sekiz

GARRETT

Felicity'nin nefesini içine çektiğini ve gözlerinin açıldığını görüyorum. "Sana bir soru sorabilir miyim?" diye soruyor.

"Herhangi bir şey."

"Kurtarma eğitiminden sonra o gün beni neden öptün?"

Bütün o günü düşündükçe yanaklarım ısınıyor. "Seni çünkü bunu yıllardır yapmak istiyordum. Ama bir itirafta bulunmalıyım."

"Ben olduğumu , değil mi?"

Gülüyorum. "Bundan çok daha kötü."

Ayağa kalkıp yanıma geldiğinde ve kucağıma tırmandığında beni çok şaşırtıyor. Göğsüme yaslanırken kollarım hemen onu .

Ama bu kadın yerleştiği anda etrafımdaki her şey durur. Kısa bir an için dünyada her şeyin yolunda olduğuna dair çok büyük bir his var. Savaşlar durur, kıtlıklar azalır ve hastalıklar iyileşir. Bu saçma bir düşünce ama Felicity Greer kollarımda işte böyle hissediyor.

"Sadece kim olduğunu bilmekle kalmadım, her şeyi ben planladım. O öpücüğü değil. O tamamen içgüdüsel. Ama tüm bu acil durum eğitimi benim içindi."

Yüzünü çevirip bana bakıyor ve o lanet mavi gözleri canlılığıyla beni kendine bağlıyor. "Ne yapmaya çalışıyordun?"

Öne doğru eğilip saçlarına bir öpücük konduruyorum ve şampuanının tatlılığını içime çekiyorum. "Seni etkilemek için. Geri taşındığını biliyordum ve yeniden başlamak istedim. Beni lisedekinden farklı bir gözle görmeni istedim."

Gülüyor. "Yani bunu yapmanın yolunun ateşli itfaiyeci üniformanı giymek olduğunu mu düşündün?"

Omuz silkiyorum. "Umudum buydu."

"Kısa bir an için itfaiyeci takviminin sayfalarından fırlamış gibi görüldüğünüzü düşünmüş olabilirim."

"Oh, öyle mi?" Geniş sırtışıma engel olamıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Kafana girmesine izin verme, Hot-shot." "Ben sadece kızı elde etmeye çalışıyorum."

Bakışlarımız kilitleniyor ve bu sefer beni öpen o oluyor. Kucağıma yeniden yerleşirken kolları boynuma dolanıyor. Tüm ereksiyonları sona erdirecek ereksiyonun şimdi onu kıcıncından dürttüğünü hissetmemesi için sıfır şans var.

Dudakları ayrılıyor ve dili benimkinin üzerinde kayıyor. Ellerimi onun üzerinde sıkıyorum ve tamamen öpüşmeye başlıyoruz. Felicity'yi öpmek başka bir kadınla yaptığım her şeyden daha iyi ve daha ateşli. Bunu kabul etmek, bu kadının benim olması gerektiğine olan inancımı pekiştiriyor.

Bu evi onun için aldım. Belki şu ana kadar bunu kabul etmedim ama gerçek bu. Bu eski Viktorya dönemine düşkün olduğunu biliyordum.

Öpüşmeyi bitiriyor ve ikimiz de birbirimizin gözlerinin içine bakarak zor nefes alıyoruz.

"İçeri girebiliriz," diye öneriyor.

"Evet. Kesinlikle."

Felicity kucağımdan kalkıyor ve ben ayağa kalkarken zor durumda olduğumu gizlemeye çalışmıyorum. Gözleri vücudumda yavaşça geziniyor ve

Gerçek bir dokunuş gibi hissettirmiyorsa ne olayım. Sonra dudaklarını yalıyor ve ben lanet olası bir çocuk gibi neredeyse kot pantolonumun içine dökülüyorum.

Elini tutup onu kendime çektim. "Henüz üst kat üzerinde çalışmaya başlamadım. Bu yüzden aşağıdaki salonlardan birini geçici bir yatak odası olarak kullanıyorum çünkü hemen yanında bir banyo var."

Ona dönüyorum ve o da ellerini göğsümde gezdiriyor. Bu hareket gövdemdeki talaşı sıyrıyor ve bana o geldiğinde sıcak ve terli bir karmaşa olduğumu hatırlatıyor.

Hala ellerini tutuyorum. "Muhtemelen bir duş alıp üzerimdeki tüm odun ve tozu temizlemeliyim. Seni de bana katılmaya davet ederdim ama duş bir vestiyer büyüklüğünde." Onu şimdilik uyuduğum odaya çekiyorum.

"Aman Tanrım, yatağın yapılmış," diye haykırıyor. "Yüzümü ona dönüyorum. "Bu kötü mü?"

Kahkahası odanın içinde süzülüyor ve kahretsin, bu kadına bayılıyorum. Güldüğünde onunla ilgili her şey aydınlanıyor. Gözleri daha parlak oluyor. Dudakları ayrılırken gülümsemesi göz kamaştırıyor ve yanaklarında renk açıyor. Beni dinle, lanet bir şair oldum. Çok iyi bir şair değil ama neyse.

"Hayır, kötü bir şey değil. Bu sadece iyi bir çocuğun yapacağı bir şey." Yüz hatlarında bir hüznün dalgası belirliyor. "Seni bu kadar uzun süre yanlış değerlendirdiğim için özür dilerim."

"Hey, hayır. Öyle bir şey olmadı." Onu tekrar kollarıma çektim. "Biz çocuktuk, Sassy. Belki de lisede birlikte olsaydık her şeyi berbat ederdim. Belki de hikâyemizin başından beri böyle gitmesi gerekiyordu."

"Bu kadar emin misin?"

"Senin hakkında mı? Artık eminim. Sen sonra bir süre şüphe duymuş olabilirim ama şimdi evimdesin... şimdi kollarımdasın, hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Sana istediğin kadar zaman vereceğim.

İhtiyacın var Felicity, ama seni kelimenin tam anlamıyla benim yapmak niyetindeyim."

"Zamana ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

Sıcak bir öpücük için ağzımı onunkine yapıştırıyorum. "Çabuk duş al. Rahatına bak."

Ona tekrar dokunmadan önce arkamı dönüyorum ve hayatımın en hızlı, en soğuk duşunu alıyorum. O kadar tahrik olmuş durumdayım ki hiçbir şeyin beni vurmasını istemiyorum. Bir kez daha durulanıyorum, saçımdaki tüm şampuanı çıkardığımdan emin oluyorum, böylece gözlerime bulaştırmak gibi aptalca bir şey yapmıyorum.

Kurulanmaya bile zahmet etmedim. Havluyu belime sarıyorum ve yatak odasına geri dönüyorum.

Felicity'yi yatağında buldum. Omuzları çıplaktı ve yerde bir yığın giysi vardı.

"Muhtemelen küstahlık etmemeliydim ama seks yapacağımızı varsaydım" diyor.

"Oh, seks yapıyoruz," diye söz veriyorum.

"Buraya gelme sebebim bu değil." Dudağını ısıırıyor. "Ayrıca, erkek arkadaşım olduğu konusunda yalan söyledim. JD iyilik olsun diye benimle çıktı. Sana bir şans vermediğim için aptallık ettiğimi söyledi."

"Bir çift olmadığınızı duyduğuma sevindim. Ve ben ona mesaj atıp ayrıldığınızı söylemeden önce bana söylediğin için çok minnettarım çünkü artık benimsin."

Felicity dirseklerinin üzerine eğiliyor ve çarşaf göğüs dekoltesine doğru iniyor. "Yapacağın şey bu muydu?"

"Kesinlikle. Eğer bir erkek arkadaşın olsaydı sana asla dokunmazdım. Çekip gitmek beni öldürürdü ama bunu yapamazdım."

"Yani bu süper seksi itfaiyeciyi çıksaydım, bana dokunmaz mıydın?" diye soruyor, çıplak kıvrımlarını ortaya çıkarmak için yorganı fırlatarak.

"Lanet , Felicity. Benim hakkımda konuşuyor olsan iyi edersin," diye homurdanıyorum.

Havlumu bırakıyorum ve yatağa, tam onun üzerine tırmanıyorum. Vücudu benim için açılıyor. Kalçaları açılıyor, kolları beni kucaklıyor ve o küçük ateşli amcığı açılıyor, böylece taş gibi sert aletim sıırsıklam, yakıcı kıvrımlarına dayanıyor.

"Senden bahsediyorum," diye onaylıyor. Vücudunu benimkinin altına sokmaya çalışıyor, sürtünme arıyor.

İnledim. "İtiraf etmem gereken bir şey var."

Kaşlarını çatıyor. "Dikkatimi çekmek için bütün bir kurtarma tatbikatını düzenlemenden daha mı büyük yoksa daha mı küçük?"

Gölüyorum, yüzümü boynuna gömüyorum. "Bilmiyorum. Buna sen karar vermelisin."

"Kelimelere konsantre olmak giderek zorlaşıyor, Garrett." Kendini bana doğru sallıyor.

"Bunun ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, Sassy."

"eminim. O yüzden devam et." "Senin erkek arkadaşın olmak istemiyorum."

Vücudu tamamen durur.

"Her ne düşünüyorsan, unut gitsin. Erkek arkadaşın olmak istemiyorum çünkü kocan olmayı tercih ederim."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Bu senin resmi teklifin mi?"

"Hayır. Bundan daha iyisini yapabileceğime eminim."

"Tamam. Sana bir cevap vermek için bekleyeceğim ama şu anda beni becermeni istiyorum."

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde durmak için yukarı itiyorum. "Seni becereceğim. Bunun için endişelenme. Ama önce, seksi küçük kediciğini yalamam ve onu mırıldanıp mırıldanamayacağımı görmem gerekiyor.

Vücudunun aşağısına doğru sürünürken inliyor. Omuzlarıma yer açmak için bacaklarını ayırışında hiç utangaçlık yok. Ya da pelvisini ağzıma doğru sallamasında.

Tümseğinin üzerindeki siyah buklelerden oluşan kesilmiş üçgen, Felicity'nin tamamen kadın olduğunu seksi bir şekilde hatırlatıyor. Öne doğru eğilip onu yarığından klitorisine kadar yalarken yumuşak, şehvetli kıvrımları bedenimi sarıyor.

"Lanet olsun!" diye bağıyor.

Onun keskin tadı dilimde patlıyor ve yüzümü amına gömüyorum. Kıçını kavıyorum, amından beslenmek için onu kaldırıyorum. Lanet olsun, eğer çarşafların üzerine boşalmazsam bu bir mucize olacak.

Ben onun kaygan kanalını yalarken, o yataktan kalktı. Parmakları saçlarımın arasından geçtiğinde, işim bitmişti. Vücudunun içine girebilmek için boşalmasını istiyorum.

İki parmağımı sokuyorum, dilimle klitorisinin ucunu daire içine alırken nazikçe içine girip çıkıyorum.

"Garrett," diye fısıldıyor.

Tırnakları kafa derime sürtünüyor ve klitorisini ağzıma alarak amına doğru inliyorum. İki parmağımı öne doğru kıvrıp G noktasını arıyorum. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle onu bulduğumu bana haber veriyor.

"Siktir, Garrett. Bu çok iyi. Çok iyi, yapamam..."

Saçımı çekiyor ama ben daha sert emiyorum ve boştaki kolumla kalçalarını sıkıyorum.

Paramparça olduğunda, orgazmı elime fıskırıyor. Altımda hareketsiz kalana kadar ritmime devam ediyorum. Sonra onu yalayarak temizliyorum, nektarını yudumluyorum.

Tümseğinin tepesine iffetli bir öpücük konduruyorum, muhteşem vücuduna tırmanıyorum ve sikimi içine bastırıyorum. İnanılmaz derecede sıkı ve çok ıslak. Tamamen içine girmeden önce hala. "Kahretsin. Prezervatifim yok. Tamamen unutmuşum. Çok özür dilerim Felicity."

Başını sallıyor. "Hap. Biz iyiyiz. Ben temizim." "Ben .

Neredeyse bir yıldır kimseyle birlikte olmadım."

Bacakları kalkıyor, beni bedenine çekerken belimi sarıyor. Onun içine batmak neredeyse ruhani bir deneyim. *Etimin eti* tekrar ediyor

zihnimde. Ben evimdeyim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

bölüm

dokuz

FELICITY

Garrett'in içimde sonuna kadar gömülü olması ilk kez seks yapıyormuşum gibi hissettiriyor. Diğer partnerimin üniversitedeyken bir hata olduğunu ve inanılmaz derecede kısa sürdüğünü unutun.

Böyle gerekirdi. Bu adamla.

Bana bakarken Garrett'in gözleri duygusallıkla doluyor. "Seni seviyorum Felicity. Çocukluğumdan beri seviyorum. Seni yeniden tanımak için yapmamız gereken şeyler olduğunu biliyorum ama benim olduğunu bilmeden bir gün daha yaşamak istemiyorum."

Bakışlarını tutarak yanağını okşuyorum. "Ben seninim Garrett."

Neredeyse sonuna kadar çekiyor ve tekrar içime pompalıyor. "Tekrar," diyor.

"Ben seninim." İçime girip çıkarken vücudunu olabildiğince sıkı tutuyorum.

"Seni seviyorum," diyor
tekrar. "Seni seviyorum,
Garrett."

Bu onu kontrolden çıkarıyor. Sabit, ritmik itişler gitti, yerini içimde dibe vururken kalçalarının keskin şaklamaları aldı.

Vücudumun içinde kendini kaybederken neredeyse vahşileşiyor. Bu baş döndürücü bir deneyim ve belli ki kadınlık organlarım bundan çok hoşlanıyor çünkü uyarı vermeden orgazm oluyorum. Çok sert. Zevk her hücreme yayılırken hıçkırıyorum. Daha önce hiç böyle bir orgazm yaşamamıştım ve gücü neredeyse kör edici.

"Aman Tanrım, Felicity. Siktir," diye inliyor Garrett titreyerek ve içime boşalırken.

Bu gece böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Buraya geleceğimi, aramızdaki havayı dağıtacağımızı ve artık bana çıkma teklif etmeyeceğini bilerek gideceğimi düşünmüştüm. Onu istemiyordum ve yıllar önce kalbimi çalmamış gibi davranmak zorunda kalmayacaktım.

"Bunun olacağını bilseydim daha seksi iç çamaşırları giyerdim," diyorum, hâlâ nefesimi tutmaya çalışarak.

Sert kıkırdaması yüzünün gömülü olduğu boğazımda tüyler ürpertiyor. Başını kaldırıp bana o kadar şefkatle bakıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ne tür bir iç çamaşırı umurumda değil. Sen tanıdığım en seksi kadınsın ve ölene kadar da buna inanacağım." Bana tatlı bir öpücük veriyor ve üzerimden yuvarlanıyor. "Hemen döneceğim."

Dirseklerimin üzerinde yükselip çıplak kıcının odadan çıkışını izliyorum. Sağ tarafında bir dövme var, biraz kıkırda, biraz kalçasında. Ama buradan iyi görebilmem için çok küçük.

Bana geri döndüğünde, beni temizlemek için ıslak bir havlusu vardı. Omzunda kuru bir havlu asılı.

Kaşlarımı çattım. "Bu ne için?"

Önce yatağa, sonra bana baktı. "Islak yerde uyumak istemiyorum ama senden de bunu yapmanı isteyecek değilim. Bu yüzden üzerine uzanman için bir havlu getirdim. Şimdi yatağın diğer tarafına geç."

Gülüyorum ama dönmesi için parmağımla bir işaret yapıyorum. "Önce popondaki dövmeyi göreyim."

Dönüyor ve bana mürekkebi gösteriyor. Sanki vücudunda küçük bir geçit varmış da klişeleşmiş bir uzaylı dışarı bakıyormuş gibi.

Dudaklarım titriyor. "Kıçında yaşayan uzaylılar mı var?" Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Komik olduğunu düşündüm."

"Çok tatlısın. Bunu biliyor muydun?" Yatağın diğer tarafına geçerken kıkırdıyorum.

Bana hoşgörü ifade eden bir bakış attı. "Bana Golden Retriever gibi olduğumu mu söyleyeceksin?"

Ona boş boş bakıyorum. "Ne? Bunu neden yapayım ki?"

Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Bilmiyorum. İnsanlar bende Golden Retriever enerjisi olduğunu söylüyor. Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Büyürken çiftlikte sadece iş köpeklerimiz ve ahır kedilerimiz vardı. Evcil hayvanlarımızın çoğu daha çok at ve inek türündeydi."

"Anlıyorum. Ve insanların senin hakkında bunu söylediklerinde aşağılayıcı olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Olabilir. Bu köpekler aptal falan mı?"

Kaşlarımı çatıyorum ve kuru havluyu "ıslak noktanın" üzerine serip yatağa tırmanırken sessizce bekliyorum. Birbirimize bakacak şekilde dönüyoruz.

"Hayır, değil. Köpekler konusunda uzman değilim çünkü annem hep kedi isterdi. Ama Austin'de Golden cinsi köpekleri olan bir arkadaşım var ve inanılmazlar. Akıllı ve tatlılar. Biraz şapşal, sevecen, oyuncu." Başımı salladım. "Bunu görebiliyorum. Ama ben seni böyle tanımlamazdım. Sen bunlardan çok daha fazlasısın. Yani, iyi bir adam olman kesinlikle harika. Ama aynı zamanda komik ve seksisin ve yatak odasında ağzın çok bozuk, bunu da takdir ediyorum. Gerçek bir Golden'ın böyle konuşacağını sanmıyorum."

Garrett'in göğsü biraz kabarıyor ve beni kendine çekiyor. "Söylediklerimde ciddiydim. Sadece seks konuşmuyordu. Sana deli gibi aşığım Sassy ve sonsuza dek sürecektir birlikteliğimizin hemen şimdi başlamasını istiyorum."

Başımı salladım. "Tamam."

Gözlerini bana dikti. "Bu 'tamam' ne demek?"

"Katılıyorum. Sonsuzluğumuza başlayalım. İstersen yarın bir yere uçup evlenebiliriz. Vegas, Tahoe ya da Meksika."

"Bunu gerçekten yapar mısın?"

"Ben varım Whitmore. Artık bana sahip olduğuna göre, benden kurtulamayacaksın."

"Siktir, evet!" diye bağırıyor. "Oh, bunu seveceksin." Bileğindeki dövmeyle göstermek için bacağını kaldırıyor. Richard Scarry'nin elma arabasını süren ikonik solucanı. Ve ona yeniden aşık oldum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Epilog

GARRETT

Bir yıl sonra...

"Sassy, gitmeye hazır mısın?" Merdivenlerden yukarı karıma sesleniyorum.

Anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve benimle buluşmak için aşağı inerken ayaklarını yere vurduğunu duyuyorum. "Ailenle neden balkabağı oymamız gerektiğini bilmiyorum. Burada lanet bir balkabağı yutmuş gibi görünüyorum." Şişmiş karnını işaret ediyor.

Ona sırtıyıyorum. "Çok güzel görünüyorsun. Paytak yürüyüşün seksi olacağını hiç düşünmezdim ama sen bunu başarıyorsun bebeğim."

Dönüyor ve parmağını karnıma sokuyor. "Seni uykunda boğmanın yollarını planlamadığımı sanma." Arkasını dönüp ön kapıya doğru yürüyor ve giderken mırıldanıyor. "Lanet olası süper sperm haplarımı ve diğer her şeyi uçuruyor."

Kıkırdamamı yutuyorum çünkü Felicity ve benim yarattığımız bu sonsuza dek mutlu sonda yaşamaya devam etmek istiyorum.

Ertesi gün tam olarak kaçmadık. Aslında, o hafta sonu boyunca yatağımdan hiç çıkmadık. O yıl balkabağı oymacılığını kaçırdım.

Bu sefer neden gitmemiz gerektiğini. Aksi takdirde, bunun sonunu asla duyamayacağım.

Ben arabaya doğru ilerlerken Felicity telefonunu kaldırıyor. "Babana gitmeden önce kısa bir mola gerekiyor."

"Tabii. Ne ?"

"Kötü zamanlanmış bir sürpriz olabilir ama olan oldu. Her zaman söylediğin bu değil mi?"

"Evet." Eğildim ve onu öptüm. "Seni seviyorum. Huysuz olduğunda bile."

Göğsümü itiyor. "Bana tatlı davranmayı kes. Ben yaşlı ve hamile bir kadını."

"Sen ne kaba ne de yaşlısın. Yine de hamile kaldım, bunu ben yaptım," diyorum gururla.

"Evet, evet, Hot-shot," diye homurdanıyor. "Peki nereye gidiyoruz?"

"Hayes ve Rory'nin çiftliği. Yolumuzun üzerinde, umarım çok fazla zamanımızı almaz."

Hayes ve Rory Crawford'un çiftliğine şehir dışından gitmek sadece on beş dakika sürüyor. Çoğunlukla hayvanat bahçesinden gelen evcil hayvanları barındırıyorlar, ancak Rory ihtiyacı olan bir hayvana hayır diyemiyor, bu yüzden şimdi bir kanguru ve birkaç devekuşu var.

Felicity, "Arabayla arka kapıya gitmemizi söyledi," diyor.

Eşimin dediğini yapıyorum ve çitlere yakın bir yere park edip iniyoruz.

Hayes görünür ve elinde büyük bir karton kutu vardır. "Rory gelip merhaba diyecekti ama şu anda kahvaltısını kusuyor." Ses tonu o kadar neşeli ki ne dediğini anlamam bir dakikamı alıyor.

"O iyi mi?"

"Yine hamile," diye cevaplıyor Hayes kocaman bir sırıtışla. "Bu ilk engeli aştığımızda iyi olacak." Kapının mandalına başıyla işaret ediyor. "İçeri gelin. Küçük hanımın başboş dolaşmasını istemeyiz."

Küçük hanım mı? Karıma baktım. "Ne yaptın sen?"

Felicity şimdiden ağlamaya başladı çünkü bugünlerde böyle davranıyor. Ya huysuzdur, ya da ağlamaklıdır. Gerçi bazen azgın da olabiliyor, bununla da başa çıkabilirim. Ama ne olursa olsun onu seviyorum. O benim her şeyim.

Kapı arkamızdan kapandıktan sonra Hayes kutuyu yere bırakıyor ve büyük kahverengi gözleri olan sarı bir kafa bana bakıyor. Sarkık kulaklar ve sallanan bir dil.

"Bana bir Golden Retriever mı aldın, bebeğim?" diye sordum. Karımı hızlıca kucaklamak için yanıma getirdim ve yeni kızımı görmek için kalçalarım doğru eğildim.

Yavru köpeği kucağıma alıyorum ve hemen bana sokuluyor, mızızlanıyor ve boynumu yalıyor. Gülüyorum. "Onu şimdiden sevdim."

"Zamanlama berbat," diye iç geçiriyor Felicity. "Bebek birkaç ay içinde burada olacak."

"Her şey mükemmel. Ve ailemize mükemmel bir katkı sağlayacak. Odamız var ve yeterince sevgimiz olduğu kesin." Ayağa kalktım ve karıma doğru eğildim. Yavru köpek Felicity'nin yüzünü kokluyor, yanağından yukarı doğru yalıyor.

Karımın kahkahası etrafıma yayılıyor ve beni . "Seni seviyorum. Hem de çok," diyorum.

O da bana gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum, Hot-shot." Yavru köpeğe bakıyor. "Ona ne isim vereceksin?"

"Marmelat," diyorum.

Felicity Hayes'e döner. "Lütfen Rory'ye bunu benim için koordine ettiğin için teşekkür ettiğimi söyle. Hasta olduğunu bilseydim istemezdim."

"O zamanlar bebekten haberimiz yoktu, o yüzden sorun yok. Durumu iyi. Turşu ve kızarmış peyniri ranch sosuna batırarak yiyebiliyor. Bu sabah bir fincan kahve getirmek gibi bir hata yaptım, o kadar." Omuz silkiyor.

Hayes uzanıp Marmelat'ın kulaklarının arasını kaşıyor. "Golden'lar en iyi köpeklerdir. Sadık ve çok tatlılar. Acaba Rory'yi bir tane almamız gerektiğine ikna edebilir miyim?"

"başka bir canlı için plan yapma, Hayes Crawford!" Rory'nin sesi açık bir pencereden geliyor.

Hayes gülüyor. "Gitsem iyi olacak." El sallıyor ve hızla eve dönüyor.

Karımı öpmek için eğildim. "Bana bir köpek yavrusu aldığına inanamıyorum."

"Bunu kendi başına yapmayacağını biliyordum. Ve bir tane edinmenin zamanı geldi. Her ailenin bir aile köpeğine ihtiyacı vardır, değil mi?" Bana gülümsüyor.

"Tek ihtiyacım olan sensin, Sassy. Gerisi sadece sos."

Umarım Garrett ve Felicity'nin hikâyesini sevmişsinizdir. Lütfen [bana bir yorum bırakmayı](#) düşünün.

Whitmore ailesinin tanıtım yazısını kaçırdıysanız, yazıyı şurada bulabilirsiniz
[Baba Bod Kovboy](#). Daphne'nin hikayesini [Kalbimi Koru](#)'da da okuyabilirsiniz.

Whitmore'un diğer kitapları için ön sipariş verin:

[Kalbimi Kurtar Kalbimi](#)
[Uyandır](#)

Merak etmeyin, Jared ve Audrey'nin çok yakında bir kitabı çıkacak. Aralık ayında çıkacak olan [Huysuz Noel Baba](#) için ön sipariş verin! Ve JD'nin kitabı nihayet programda. **Mister McStudmuffin** için ön sipariş **verin**.

Saddle Creek'te geçen başka bir kitaptan alıntı için kaydırmaya devam edin, **Dosyalarıyla ilgileniyor**.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Okuduğunuz için teşekkürler!

Bonus epiloglar, silinmiş sahneler ve ÜCRETSİZ KİTAP için haber [bültenime](#) katılın.

Bu ters Huysuz/Günüşığı kitabını beğendiyseniz, bu diğer kitapları da seveceksiniz!

601 Twilight Lane
Noel'le Evlen
Çok Arsız Bir Noel (yakında!)

TÜM kitaplarımı görün.

Benimle bağlantı kurmak ister misiniz?

Facebook VIP okuyucu grubuma katılın: [Baxter Babes](#)

Beni [Facebook](#)'ta arkadaş edin

Beni [Pinterest](#)'te takip

edin Beni [Instagram](#)'da

takip edin Beni [Twitter](#)'da

takip edin

Beni [Bookbub](#)'da takip edin

Beni [Goodreads](#)'te takip edin

Tüm kitaplarımdan alıntılar için [web sitemi](#) ziyaret edin.

Tüm kitaplarımın bağlantıları için [Amazon](#)'daki yazar sayfamı ziyaret edin.

Okuyuculardan haber almayı da çok seviyorum, bu yüzden istediğiniz zaman [bana bir satır bırakmaktan](#) çekinmeyin.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

HANDLING
his briefs
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KAT BAXTER

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

özetlerinin ele alınmasından alıntı

NAOMI

Masamda oturmuş, gidebileceğim zamanı sayıyorum.

Bu gece nihayet en iyi arkadaşım Mia ile kız kıza bir gece geçireceğiz. Normalde geç saatlere kadar çalışırım ama Mia haftalardır beni bir gece dışarı çıkmaya ikna etmeye çalışıyor.

Patronum Blake çok çalışıyor, geç saatlere kadar çalışıyor ve ben de ona yardım etmek için kalmayı hiç umursamıyorum. Yani evde bir işim yok gibi. Blake aile hukuku avukatı, yani boşanma avukatı.

Haftanın birkaç günü, gün boyu evliliklerin çözüldüğünü görmek, bir kızın romantizmi sorgulamasına neden olabilir. Beni! Ben o kızım. Yani evet, sonsuza dek mutlu sonların meşruiyetini sorguluyorum. Yine de, aşkın dayanıklılığına dair kuşkularımın hiçbirisi, aptal seksi patronuma büyük, aptalca bir aşk beslememi engellemedi.

Ben yürüyen bir klişeyim.

Her neyse, Blake ve ben gün boyu, bazen haftanın yedi günü yan yana çalışıyoruz çünkü o sürekli meşgul. Küçük bir kasabada yaşıyor olmamız bile önemli değil. Müşterilerinin çoğu Austin ve San Antonio gibi büyük şehirlerden.

Her neyse, bugün burada değil çünkü dadısı hasta olduğu için evden çalışmaya karar verdi. Dadıdan bahsettiğimi anladın mı? Evet, süper seksi patronum yeğeninin geçici velayetini aldı. Çünkü belli ki adam yeterince seksi değilmiş. Şimdi kucağında sevimli bir bebekle şehirde dolaşacak.

Bu yüzden, itiraf etmeliyim ki çok sık baktığım manken gibi seksi patronumun dikkatini dağıtmadan mutlu bir şekilde çalışıyorum.

Yani, bir erkeğin poposunun pantolon içinde bu kadar güzel görünmesi nasıl mümkün olabilir? Kot pantolon değil, pantolon. Pantolonun cinsiyetsiz olması gerekmiyor mu? Blake'te öyle değil. Kalın kaslı kalçaları ve sıkı çok iyi görünüyor. Tamam, aslında bilmiyorum

Serttir, çünkü hiç dokunmadım, ama kesinlikle bir cevizi üzerinden sektirebilirmişsiniz gibi görünüyor.

Bekle, bu doğru metafor değil. Her neyse.

Blake'in güzel yüzü dikkatimi dağıtmadan çalışmak güzel ama onu özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Bu tamamen meşru çünkü biz arkadaşız. Yani, evet, o aptal seksi, ama biz öyle değiliz. Yani, *o* benimle öyle değil. Bu aptalca aşkım bir gün bitecek.

Muhtemelen başka bir kadınla evlendiğinde ve yeğenini birlikte büyüttüklerinde. Bu beni onu istemekten kurtarır.

Mia bana bir mesaj gönderiyor, reçelimizi çalmak için heyecanlı olup olmadığını soruyor. Ben de ona göz *kırpan* bir emoji gönderdim çünkü bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Mia, küçük kasabamız Saddle Creek'e nakledilen büyük şehirli bir kız. İyi anlaştık ve o harika biri.

Ama biliyorsun, ben özümde küçük bir kasaba kızıyım. Belki de dans etmemizi planlıyordur? Bilmiyorum. Kasabadan ayrılmıyoruz. Harika bir burgerci ve yerel bir bar olan Aces'e gideceğiz.

Ofisin kapısı aniden açıldı. Başımı kaldırdığımda Blake'i gördüm, Carter kollarındaydı. İkisi de kot pantolon giyiyordu. Muhtemelen bunun için cehenneme gideceğim, ama Blake'in kotla kaplı kışına hazır olduğumu sanmıyorum. Yumurtalıklarım patlayabilir. Ya da sütyenimi yırtabilirim.

"Merhaba," diyorum, çünkü zahmetsizce havalıyım.

Doğruca masama geldi ve Carter'ı bana uzattı.

"Ona göz kulak olmanı istiyorum çünkü üzerinde yoğunlaşmam gereken bir son dakika projem var."

Refleks olarak yürümeye başlayan çocuğu aldım çünkü biri size bir bebek uzattığında yaptığınız şey budur. Kucağına alırsın. Carter beni gördüğü için heyecanla kıkırdıyor ve kıvranıyor. İçimi kaplayan acıyı umutsuzca görmezden gelmeye çalışarak ona sarılıyorum.

Blake bir kez başını salladı, sonra ofisinde kayboldu. Ben daha arkamı dönüp onun kot pantolonlu kışına bakamadan kapıyı kapatıyor.

Beni yargıladığına yemin edebileceğim gözlerle beni izleyen Carter'a bakıyorum. Sanki amcasını kontrol edeceğimi biliyor gibiydi.

"Bir gün anlayacaksın," diyorum ona. Sonra kaşlarımı çatıyorum. "Onu kontrol edeceğinden değil çünkü bu garip ve iğrenç ve neden bunu sana açıklamaya çalışıyorum ki?"

Onu yere bıraktıktan sonra Blake'in masamın önüne bıraktığı bez çantasını karıştırıp oyuncağı olup olmadığına bakıyorum. Birkaç şey var, ben de onları alıp Carter'ın yanına, yere atıyorum. Zar zor yürüyor - sanırım - bu yüzden bu ana ön ofiste oldukça iyi kontrol altında tutulmalı.

Blake hangi son dakika projesi üzerinde çalışıyor? Ona verdiğim bir şey yok. Bilgisayarımın ekranında paylaştığımız takvimi açıyorum ama bugün erken saatlerde yeniden planlamak zorunda kaldığım iki randevu dışında hiçbir şey yok. Bu arada, Carter garip sesler çıkaran yumuşak kapaklı bir kitap aldı ve emziğini emerken içeri ve dışarı hareket ettirerek bana bakıyor. Ben tek çocuğum, o yüzden küçük büyümedim,

ama sık sık bebek bakıcılığı yapardım. Peki Carter ve

ben? Biz kankayız. "Naomi." Göğsümü okşadım, sonra adımı tekrarladım.

Carter üzerinde zıplıyor. "Ben, , ben." "Doğru Naomi," diyorum.

Amcasınıninkine çok benzeyen o kocaman kahverengi gözleriyle bana bakarken kalbim sıkışıyor. "Sen de amcan gibi güzel olacaksın. Belki bir gün asistanın tüm iyi niyetine rağmen sana aşık olur." İç çekiyorum.

Blake'in arkamızdaki ofisinde hareket ettiğini duyabiliyorum; sanki mobilyalarını yeniden düzenliyormuş gibi bir ses geliyor. Carter'la ikimizin de beladan uzak durabileceğimiz bir yerde kalmamızın en iyisi olacağına karar veriyorum.

Mia'ya bir mesaj atıp bu gece için yalvarmam gerektiğini bildiriyorum. Telefonum çalmadan önce bir saniye bile geçmedi. Tabii ki Mia'ydı.

Cevap vermek için kaydım,
"Biliyorum. Özür dilerim." "Bu sefer
ne yaptı?" diye soruyor.

"Carter bende çünkü Blake'in önemli bir işi çıktı ve Carter'ın dadısı yoktu-
"

"Sen onun dadısı değilsin," diye sözümü kesiyor Mia. "Ayrıca, önemli bir
şey derken neyi kastediyorsun? Sen önemli değil misin? Tanrı aşkına Naomi,
izin almayı hak ediyorsun. Senin gitmeni engellemesi aslında yasadışı."

"Farkındayım. Ama bana ihtiyacı var. Ne yapmam
gerekiyor?" "Sen onun asistanısın, kız arkadaşı değil."

Mia'nın sözleri canımı yakıyor ama haklı olduğunu biliyorum.

"Ofisine geri dönmeli ve çocuğunu ona vermelisin çünkü planların var ve
sırf onun pisliği kokmuyor diye hayatını askıya alamazsın."

Bir kahkaha attım. "Biz bu deyimi böyle kullanmayız."

"Her neyse. Söyleyeceğimi söyledim."

"Biliyorum Mia, ama kulağa gerçekten önemli geliyordu. Stresli
görünüyordu. Bana Carter'ı verdi ve ofisine gitti."

"Bunun bir önemi yok. Onun acil durumunun senin acil durumun olmasına
gerek yok. Sadece onunla yüzleşmek istemiyorsunuz çünkü o adama karşı
hisleriniz çok yoğun."

Gergin bir kıkırdama çıkarıyorum. "Hayır, hayır, duygu falan yok. Sadece
görev, sorumluluk ve bir iş var. Üniversiteyi bitirememiş olmama rağmen
bana gerçekten iyi para kazandıran bir iş."

Mia garip bir ses çıkardı. "JD içeri girip bana bir bebek fırlatsa ne
yapardım biliyor musun? "Siktir et şu sesi" derdim. Efendim. O benim
bebeğim değil.' derdim. Ve giderdim çünkü bu benim işim değil. Ve bu benim
iş tanımımda yok."

Bir şey söylemeye çalışıyorum ama o devam ediyor. "Bir vajinan ve bir
çift memen olması, bir bebeğe nasıl bakılacağını bildiğin anlamına gelmez."

"Ona nasıl bilmediğimi söylemedim," diyorum.

"Mesele bu değil!" Mia tersledi. "Dinle aşkım, bu geceyi iptal etmek istersen kızacak falan değilim. Sen benim kızımsın ve bunu başka bir zamana erteleyebiliriz. Ama yine de kendini savunman ve o adam seni ezip geçmeden önce bazı sınırlar oluşturman gerekiyor."

"Biliyorum," diyorum usulca.

"Tatlım, o adam için tamamen gidici olduğunu biliyorum. Bu çok saçma. Ve bu sağlıklı değil çünkü açıkçası o bir pislik ve şerefsiz. Ve sana hiç de iyi davranmıyor."

"Mia, öyle ama. Yaptığım iş için bana iyi para ödüyor."

"Sana iyi para ödüyor, böylece her zaman onun emrinde olabiliyorsun."

"O iyi bir adam. Gerçekten öyle. Yani, başka hangi adam kız kardeşinin çocuğunu bu şekilde yanına alır ki?"

Mia homurdanıyor. "Belli ki o değil çünkü o çocuğu sana fırlattı." Sesli bir şekilde iç çekti. "Tamam, sana bok atmaktan bıktım. Bu gece için ne karar verdiğini söyle yeter."

"Sen iyi bir arkadaşsın Mia. Gerçekten. Durumu biraz daha araştıracağım ve ona değiştiremeyeceğim planlarım olduğunu söyleyeceğim. Ace'e doğru yola çıktığımda sana haber veririm."

KU'da ÜCRETSİZ olarak okumaya devam edin veya kopyanızı satın alın

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevrigiller)

yazar hakkında

USA TODAY BESTSELLING YAZARI, Kat Baxter hızlı tempolu, tatlı ve BUHARLI romantik komediler yazıyor. Okurları onu "Şapşalların Kraliçesi" ve kitaplarını "kahkaha attıracak kadar komik" ve "kindle'inızı eritecek kadar sıcak" olarak adlandırdı. Teksas'ta ailesi ve bir hayvan sürüsüyle birlikte yaşıyor. Kat, çok satan bir tarihi aşk romanı yazarının takma adıdır.

Okurlar Kat'in kitapları hakkında neler söyledi?

"Kat Baxter benim kedi nanem!" ~ Goodreads yorumu

"Ne zaman seksi, inek, edepsiz konuşmalarla dolu bir romantizme ihtiyaç duysam, Kat Baxter'ın arkamda olduğunu biliyorum!" ~Goodreads yorumu

"Kat Baxter sadece 12 kısa bölümde beni karakterlerine nasıl aşık ediyor? Çünkü o kelimeleriyle sihirli bir dokumacı!"

~ Amazon incelemesi

"Anında aşık olacaksınız." ~Goodreads yorumu

"Bayıldım. hikayeye doyamadım ve her iki karaktere de aşık oldum!"

~Amazon yorumu

"... aralarındaki kimya anında ve dışında!" ~Amazon incelemesi

"... orijinal, ateşli ve komik!" ~Amazon incelemesi

"Lanet olsun, çok sıcak." ~Amazon incelemesi

"... tatlılık, sıcaklık ve mizah. Hikâye bittiğinde gülümsemekten yanaklarım acıdı." ~Amazon incelemesi

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

